GDAŃSK, dnia 15 grudnia 1946 r.

GDAŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 10

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

Str.

I. Przedruki.

Poz. 98. Ustawa z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) . 196

Poz. 99. Rozporządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320) 197

Poz. 100. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 kwietnia 1921 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320) w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 246) 200

Poz. 101. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1926 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1926 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 lutego 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 240), (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 545) 200

Poz. 102. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lutego 1938 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 189, poz. 114) 200

Poz. 103. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 13 lipca 1920 r. w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i z Ministerstwem Skarbu w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w myśl art. 91 traktatu między Mocarstwami Sprzymierzonymi i Skojarzonymi, a Niemcami, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 200), (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 358) 202

Poz. 104. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) wzgl. (Dz. U. R. P. Urz. Min. b. Dzielnicy Pruskiej Nr 10, str. 221) na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 95) 203

Poz. 105. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11. VI. 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego na zasadzie art. VI. traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze, dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 375) 204

Poz. 106. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 1922 r. zawierające przepisy przechodnie w przedmiocie obywatelstwa na obszarze Ziemi Wileńskiej (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 565) 205

Poz. 107. Ustawa z dnia 26 września 1922 r. o uregulowaniu prawa wyboru obywatelstwa polskiego przez obywateli b. cesarstwa austriackiego, lub b. Królestwa Węgierskiego i prawa wyboru obywatelstwa obcego przez b. obywateli tych państw, posiadających obywatelstwo polskie (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 791) 205

Poz. 108. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1922 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 26 września 1922 r. o uregulowaniu prawa wyboru obywatelstwa polskiego przez obywateli b. Cesarstwa Austriackiego, lub b. Królestwa Węgierskiego i prawa wyboru obywatelstwa obcego przez b. obywateli tych państw, posiadających obywatelstwo polskie (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 58, z 1923 r.) 205

Poz. 109. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 lutego 1924 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego oraz rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej, w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 1921 r. w przedmiocie wykonania pomienionej ustawy na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 240) 206

Poz. 110. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lutego 1925 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego na skutek opcji w myśl Traktatu Pokoju między Mocarstwami Sprzymierzonymi i Stowarzyszonymi i Austrią podpisanego w St. Germainen-Laye 10 września 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114), (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 118) 207

Poz. 111. Konwencja w sprawie pewnych zagadnień dotyczących kolizji ustaw o obywatelstwie oraz protokół dotyczący przypadku bezpaństwowości, podpisane w Hadze dnia 12 kwietnia 1930 r. (Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 5 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 217), (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 361 z 1937 r.) 208

Poz. 112. Ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 220) 217

Poz. 113. Dekret z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 310) 218

II. Rozporządzenia i zarządzenia własne.

Poz. 114. Rozporządzenie Wojewody Gdańskiego z dnia 21 października 1946 r. w sprawie tępienia gryzoni polnych 219

Poz. 115. Rozporządzenie Prezydenta m. Gdyni z dnia 25 października 1946 r. w sprawie godzin handlu i godzin otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych w obrębie m. Gdyni. 220

Poz. 116. Zarządzenie Przewodniczącego Głównej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw z dnia 23 października 1946 r. o wyłączeniu niektórych przedsiębiorstw, przechodzących na własność Pastwa spod właściwości wojewódzkich Komisji do Spraw Upaństwowienia przedsiębiorstw. 221

Poz. 117. **Zarządzenie Przewodniczącego Głównej Komisji dla Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw z dnia** 28 grudnia 1946 r. — o wyłączeniu spod właściwości wojewódzkich Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw fabryki drożdży i chłodni składowych 221

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Obwieszczenie i ogłoszenia Okręgowego Urzędu Samochodowego Gdańsk—Sopot 221

Zagubione i skradzione dokumenty. 222

DZIAŁ URZĘDOWY

I. Przedruki

98

USTAWA

z dnia 20 stycznia 1920 roku

o obywatelstwie Państwa Polskiego

(Dz. U R. P. Nr 7 poz. 44)

Art. 1. Obywatel polski nie może być jednocześnie obywatelem państwa innego.

Art. 2. Z chwilą ogłoszenia ustawy niniejszej prawo obywatelstwa polskiego służy każdej osobie bez różnicy płci, wieku, wyznania i narodowości, która:

1) jest osiedlona na obszarze Państwa Polskiego, o ile jej nie służy obywatelstwo innego państwa. Za osiedlonego w Państwie Polskim w znaczeniu niniejszej ustawy jest uważany kto:
   a) jest zapisany lub ma prawo być zapisanym do ksiąg stałej ludności b. Królestwa Polskiego;
   b) ma prawo swojszczyzny w jednej z gmin na obszarze Państwa Polskiego, stanowiącym poprzednio część składową Państwa Austriackiego lub Węgierskiego;
   c) miał już przed 1-szym stycznia 1908 r. z tytułu obywatelstwa niemieckiego stałe miejsce zamieszkania na obszarze Państwa Polskiego, stanowiącym poprzednio część składową Państwa Pruskiego;
   d) był zapisany do gminy miejskiej lub wiejskiej, albo do jednej z organizacji stanowych na ziemiach b. Cesarstwa Rosyjskiego, jakie wchodzą w skład Państwa Polskiego;
2) urodziła się na obszarze Państwa Polskiego, o ile nie służy jej obywatelstwo innego Państwa;
3) ponadto której na mocy traktatów międzynarodowych obywatelstwo polskie przysługuje.

Art. 3. Obywatele państw innych pochodzenia polskiego, oraz ich potomkowie uznani będą za obywateli Państwa Polskiego, skoro po powrocie do Polskiego Państwa w urzędzie administracyjnym miejsca swego zamieszkania złożą dowody pochodzenia polskiego wraz z oświadczeniem, że chcą być obywatelami polskimi i zrzekają się obywatelstwa innego państwa.

Art. 4. Obywatelstwo polskie nabywa się:
1) przez urodzenie,
2) przez uprawnienie, uznanie lub przysposobienie,
3) przez zamążpójście,
4) przez nadanie,
5) przez przyjęcie urzędu publicznego lub przyjęcie do służby wojskowej w Państwie Polskim, o ile nie uczyniono przeciwnego zastrzeżenia.

Art. 5. Przez urodzenie dzieci ślubne nabywają obywatelstwo ojca, dzieci nieślubne — obywatelstwo matki. Dzieci rodziców niewiadomych urodzone lub znalezione na obszarze Państwa Polskiego, uważane będą za obywateli polskich, o ile nie wykaże się ich inne obywatelstwo.

Art. 6. Przez uprawnienie, uznanie lub przysposobienie dziecko, liczące nie więcej niż 18 lat, nabywa obywatelstwo ojca lub matki, względnie innej osoby, uznającej lub przysposabiającej.

Art. 7. Przez zamążpójście nabywa obywatelstwo polskie cudzoziemka, poślubiająca obywatela polskiego.

Art. 8. Nadanie obywatelstwa polskiego nastąpić może na prośbę osoby, pragnącej je uzyskać, jeżeli wykaże:
1) że prowadziła nieposzlakowany tryb życia,
2) że przebywa stale przynajmniej od 10 lat w granicach Państwa Polskiego,
3) że posiada środki utrzymania lub zarobkowania dla siebie i swojej rodziny,
4) że posiada znajomość języka polskiego.

Za małoletnich oraz inne osoby, ograniczone w zdolności do działań prawnych, wnoszą prośbę o nadanie im obywatelstwa polskiego ich prawni zastępcy.

Art. 9. W wypadkach wyjątkowych, zasługujących na szczególne uwzględnienie, obywatelstwo polskie może być nadane osobom, nie odpowiadającym poszczególnym warunkom spośród wymienionych w art. 8, zwłaszcza na obszarze b. Cesarstwa Rosyjskiego, jaki wchodzi

w skład Państwa Polskiego. W żadnym jednak razie obywatelstwo polskie nie może być nadane osobom, ukaranym przez sądy polskie za przestępstwa, pociągające za sobą ograniczenie praw, dopóki to ograniczenie trwa, tudzież osobom, znajdującym się w stanie upadłości.

Art. 10. Obywatelka polska, która przez zamążpójście za cudzoziemca utraciła obywatelstwo polskie, odzyskuje je, jeżeli po ustaniu tego małżeństwa i osiedleniu się w Polsce złoży odpowiednie oświadczenie w urzędzie administracyjnym miejsca swego zamieszkania.

Art. 11. Utrata obywatelstwa polskiego następuje:
1) przez nabycie obcego obywatelstwa,
2) przez przyjęcie urzędu publicznego lub wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcym bez zgody Rządu Polskiego.

Osoby, obowiązane do czynnej służby wojskowej, nabyć mogą obywatelstwo obce nie inaczej, jak po wyjednaniu na to zezwolenia od Ministra Spraw Wojskowych, w przeciwnym razie wobec Państwa Polskiego nie przestaną być uważane za obywateli polskich.

Art. 12. O nadaniu i utracie obywatelstwa polskiego rozstrzyga Minister Spraw Wewnętrznych, po zasięgnięciu w wypadkach nadawania obywatelstwa opinii gminy, w której dana osoba jest zamieszkała, tudzież właściwego urzędu administracyjnego.

Minister Spraw Wewnętrznych jest władny przekazać uprawnienia, wynikające z niniejszego artykułu, władzom administracyjnym II instancji.

Art. 13. Nadanie i utrata obywatelstwa polskiego, o ile inaczej nie zastrzega postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych, rozciąga się na żonę nabywającego lub tracącego obywatelstwo polskie, tudzież na jego dzieci; w wieku do lat 18.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 15. Wykonanie ustawy niniejszej poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Marszałek: (—) Trąmczyński

Prezydent Ministrów: (—) L. Skulski

Minister Spraw Wewnętrznych **(—) S. Wojciechowski.**

99

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
w przedmiocie wykonania ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r.
Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44)
o obywatelstwie Państwa Polskiego.
(Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320)

Na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) postanawiam co następuje:

Art. 1 Aż do ostatecznego ustalenia granic uważa się za obszar Państwa Polskiego w znaczeniu ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r, (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) miasto Warszawę, województwa: warszawskie, łódzkie, kieleckie, lubelskie, białostockie, poznańskie i pomorskie tudzież b. Królestwo Galicji i Lodomerii z Wielkim Księstwem Krakowskim.

Art. 2. Osoby, przebywające na obszarze Państwa Polskiego, dzielą się na obywateli Państwa Polskiego i na cudzoziemców.

Jako cudzoziemiec traktowany będzie ten, komu nie służy prawo obywatelstwa polskiego.

Art. 3. Obywatel polski nie może być przez władze polskie uważany jednocześnie za obywatela innego państwa.

Art. 4. W myśl art. 8 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44):
1) tryb życia osoby uważa się za poszlakowany, jeśli popełniła czyn, za który wymierzona została kara sądowa, pociągająca za sobą ograniczenie praw co najmniej dopóki to ograniczenie trwa lub jeśli zachowanie się jej albo popełniony przez nią czyn mogą być poczytywane za słuszny powód do zgorszenia lub oburzenia publicznego;
2) uważa się za pobyt stały pobyt dobrowolny i nieprzerwany; czasowe wydalenie się za granice Państwa nie powoduje przerwy, jeśli z okoliczności, wśród których wydalenie to nastąpiło, wynika zamiar powrotu do kraju na czas dalszy bez ograniczenia;
3) środki utrzymania lub zarobkowania albo jedne i drugie razem winny być tego rodzaju, by, o ile da się przewidzieć, wystarczyły na zupełne zabezpieczenie kosztów utrzymania tak proszącego o obywatelstwo, jak i członków rodziny jego, o ile prawnie obowiązany jest do ich utrzymywania, w każdym zaś razie, by nie zachodziła uzasadniona obawa, że osoby te staną się ciężarem dobroczynności publicznej;
4) wymagana jest należyta znajomość języka polskiego w mowie.

Art. 5. Obywatelem polskim staje się, kto objął nadany mu stale i zgodnie z przepisami obowiązującymi urząd w polskiej cywilnej służbie państwowej lub kto został przyjęty zgodnie z obowiązującymi przepisami do polskiej służby wojskowej, o ile władza nadająca urząd lub przyjmująca do służby wojskowej nie uczyniła przeciwnego zastrzeżenia. Zastrzeżenie ze strony władzy winno być uwidocznione w piśmie nominacyjnym względnie w pierwszym dokumencie wystawionym dla przyjętego do służby wojskowej z okazji tego przyjęcia. Wszelako co do osób, przyjętych do służby wojskowej lub co do osób zamianowanych na urząd państwowy w służbie cywilnej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia lub w ciągu następnych trzech miesięcy, władza może korzystać z przysługującego jej prawa zastrzeżenia, o ile zawiadomi o niem osobę interesowaną najpóźniej do 6 miesięcy od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie.

Osoby przyjęte do służby wojskowej lub zamianowane na urząd państwowy w służbie cywilnej, nie nabywają z tego tytułu obywatelstwa polskiego, jeśli przed upływem trzech miesięcy, po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie zostały zwolnione ze służby wojskowej lub utraciły urząd.

Osoby, nieobjęte ustępem 1 niniejszego artykułu, a zajmujące jakiekolwiek stanowisko w służbie publicznej nabywają obywatelstwo polskie tylko wówczas, jeśli według wyraźnego przepisu ustawowego są traktowane co do swego charakteru służbowego na równi z osobami mianowanymi na urząd państwowy.

Pojęcie urzędu państwowego i pojęcie służby wojskowej ocenia się według właściwych przepisów.

Art. 6. Obywatelstwo polskie traci, kto
1) zgodnie z wolą swoją nabył obywatelstwo państwa innego lub
2) bez zezwolenia Rady Ministrów Państwa Polskiego przyjął urząd publiczny albo wstąpił do służby wojskowej w państwie obcem.

Postanowienia te mają jednak zastosowanie do osób obowiązanych do czynnej służby wojskowej w Państwie Polskim tylko wówczas, jeśli uzyskały od

Ministra Spraw Wojskowych zezwolenie do nabycia obywatelstwa obcego lub do przyjęcia urzędu publicznego albo do wstąpienia do służby wojskowej w państwie obcym.

Art. 7. Władzami powołanymi do decyzji w sprawach obywatelstwa są:

a) starostwa, komisariaty Rządu: w Warszawie, w Łodzi i w Lublinie, tudzież magistraty miast Lwowa i Krakowa;

b) województwa i Generalny Delegat Rządu dla Galicji;

c) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Wszelkie postanowienia artykułów następnych, o ile dotyczą województw, odnoszą się także do Generalnego Delegata Rządu dla Galicji.

Art. 8. Władze wymienione w ustępie a) poprzedniego artykułu, załatwiają wszystkie sprawy dotyczące obywatelstwa z wyjątkiem wypadków nadania i utraty obywatelstwa, zastrzeżonych kompetencji województw i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Województwa z zastrzeżeniem, zawartym w ustępie 1 art. 1 ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 395), co do stoł. miasta Warszawy, nadają obywatelstwo polskie, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w art. 9 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44).

Decyzje w tych ostatnich wypadkach tudzież decyzje w sprawach nadania obywatelstwa polskiego na obszarze stołecznego m. Warszawy i decyzje w sprawach utraty obywatelstwa polskiego wskutek nabycia obywatelstwa obcego przez formalne nadanie go lub przez przyjęcie urzędu publicznego albo przez wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcym wydaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, do którego również należy przedkładanie Radzie Ministrów wniosków w wypadkach zastrzeżonych jej decyzji na zasadzie art. 11, p. 2 wspomnianej ustawy.

Art. 9. O miejscowej kompetencji władz rozstrzyga miejsce stałego faktycznego zamieszkania osoby, o którą chodzi, w razie zaś jeśli osoba ta nie ma w kraju zamieszkania w powyższym słowa znaczeniu, miejsce jej osiedlenia (art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44), a gdyby i to nie dało się określić, miejsce urodzenia, miejsce pobytu lub wreszcie miejsce, w którem po raz ostatni sama lub jej wstępni przebywali.

Art. 10. Osoba prywatna, żądająca stwierdzenia lub uznania swego obywatelstwa polskiego, winna wykazać fakty, na których żądanie to opiera.

W przypadkach, w których chodzi o stwierdzenie obywatelstwa polskiego nie wskutek żądania osoby prywatnej, władza zbada z urzędu wszystkie fakty w rachubę wchodzące.

Jeśli w toku postępowania zajdzie potrzeba stwierdzenia miejsca osiedlenia, wówczas urząd, powołany do załatwienia sprawy osiedlenia, zwróci się do tego ostatniego celem ustalenia kwestii osiedlenia.

Art. 11. Poświadczenie obywatelstwa, jeśli stwierdzenia jego żąda strona prywatna, następuje w formie według wzoru Nr 1.

Władze, wymienione w art. 7, p. a) niniejszego rozporządzenia, będą prowadziły rejestr wydanych przez siebie poświadczeń.

Art. 12. Kto pragnie nabyć obywatelstwo polskie przez nadanie, wniesie odpowiednią prośbę do władzy wskazanej w p. a) art. 7 niniejszego rozporządzenia z uwzględnieniem postanowień zawartych w art. 9 tegoż rozporządzenia i dołączy do tej prośby metrykę urodzenia (chrztu) swoją, tudzież osób, mających na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) razem z nim uzyskać obywatelstwo polskie i metrykę (akt) ślubu, o ile pozostaje w związku małżeńskim. Obowiązkiem proszącego o nadanie obywatelstwa jest również wykazać, że posiada środki utrzymania lub zarobkowania dla siebie i rodziny swojej tudzież przedłożyć zaświadczenie właściwej (obcej) władzy państwowej, że tak sam jako też osoby mające razem z nim uzyskać obywatelstwo polskie z chwilą nabycia tegoż obywatelstwa utracą dotychczasowe obywatelstwo swoje. Od obowiązku przedłożenia tego zaświadczenia wolni są obywatele państwa, z którem Polska znajduje się w stanie wojny; w tym ostatnim wypadku wystarczy, jeśli interesowany wykaże, że jest obywatelem danego państwa i oświadczy, że zrzeka się dotychczasowego obywatelstwa swego.

Art. 13. Władza wymieniona w art. 12, rozpatrzy, czy prośba odpowiada przepisom tegoż artykułu, w razie potrzeby zarządzi usunięcie zachodzących braków, po czym zażąda protokularnie od proszącego oświadczenia, gdzie (gmina, powiat, kraj) i jak długo od czasu swego urodzenia przebywał, czem się trudnił, czy nie pozostaje w stanie upadłości, czy, kiedy i za jakie przestępstwa i przez którą władzę był karany i czy poza tym zachowaniem się swojem nie dał powodu do publicznego zgorszenia lub oburzenia. Wyjaśnień w tych kierunkach udzieli proszący tak co do siebie, jak i co do członków rodziny swojej z ograniczeniem, wynikającem z art. 7 ust. 1 ustawy z dn. 4 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 230).

Przy sposobności przesłuchania stwierdzi władza także znajomość języka polskiego i zwróci uwagę przesłuchiwanego na postanowienia art. 16, ust. 2 niniejszego rozporządzenia; tę ostatnią okoliczność uwidoczni władza wyraźnie w protokule.

Następnie zbada władza, czy oświadczenia proszącego są zgodne z prawdą, zażąda opinii od gminy faktycznego zamieszkania w kraju i przedłoży swój wniosek wraz z wszystkimi aktami dochodzenia województwu, względnie, o ile chodzi o st. m. Warszawę, Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Art. 14. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, względnie województwo, w razie uwzględnienia prośby o nadanie obywatelstwa, wyda stronie akt nadania obywatelstwa według wzoru Nr 2.

Dzień wymieniony w dacie wydania tego aktu, uważa się za dzień nabycia obywatelstwa.

Minister Spraw Wewnętrznych i województwa prowadzić będą rejestr osób, którym obywatelstwo w swoim zakresie działania nadały.

Art. 15. Władze, wymienione w art. 7 ust. a) niniejszego rozporządzenia, wydawać będą na prośbę obywateli polskich nieobowiązanych do czynnej służby wojskowej poświadczenia według wzoru Nr 3, że przeciw zamierzonemu przez nich nabyciu obywatelstwa obcego nie zachodza ze stanowiska ustaw Państwa Polskiego żadne przeszkody.

Analogiczne poświadczenia według wzoru Nr 4 wydawać będą te same władze osobom obowiązanym do czynnej służby wojskowej, jeśli osoby te uzyskały od Ministra Spraw Wojskowych zezwolenie, o którym mowa w ustępie ostatnim art. 6 niniejszego rozporządzenia.

Kto pragnie otrzymać powyższe poświadczenie, względnie zezwolenie Ministra Spraw Wojskowych przedłoży władzy, wymienionej w art. 7 ust. a) niniejszego rozporządzenia, metrykę urodzenia, tak swoją, jako też osób, mających na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) razem z nim utracić obywatelstwo polskie, metrykę (akt) ślubu, jeżeli pozostaje w związku małżeńskim, i dowód, że jest obywatelem polskim.

Osoby małoletnie oraz inne osoby ograniczone w zdolności do działań prawnych tudzież kobiety zamężne, ostatnie, o ile ich małżeństwo nie ustało, winne wykazać zgodę swego zastępcy prawnego względnie męża.

Władze, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, będą prowadziły rejestr wydanych przez siebie poświadczeń.

Art. 16. Akt nadania obywatelstwa polskiego, jako też wszelkie orzeczenia albo poświadczenia, dotyczące prawa obywatelstwa, mogą być z urzędu unieważnione,

jeśli się okaże, że okoliczności faktyczne, mające pod względem prawnym znaczenie istotne, o ile służyły władzy za podstawę decyzji, są niezgodne z prawdą.

Z prawa tego korzystać będzie władza zwłaszcza wtenczas, jeśli strona interesowana albo jej prawny zastępca przedstawił świadomie stan faktyczny niezgodnie z rzeczywistością.

Unieważnienie z urzędu ma nastąpić, jeśli przepisy ustawy z dnia 20.1 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, p. 44) lub przepisy niniejszego rozporządzenia zostały naruszone albo mylnie zastosowane.

Do orzeczenia nieważności powołane jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, o ile chodzi o decyzję jego, województw lub komisariatu Rządu st. m. Warszawy, zaś województwa — o ile chodzi o orzeczenia lub poświadczenia starostw, magistratów miast Lwowa i Krakowa i komisariatów Rządu w Łodzi i w Lublinie.

Art. 17. Od orzeczeń władz wymienionych w art. 7 ust. a) niniejszego rozporzadzenia służy prawo odwołania się do władzy wyższej.

Odwołanie wnieść należy do władzy orzekającej w I instancji w ciągu dni 14 licząc od dnia następującego po dniu doręczenia.

Prawo odwołania się od orzeczeń województw określają przepisy ogólne.

Władze I i II instancji obowiązane są podawać w swoich orzeczeniach termin do wniesienia odwołania i władzę, do której wnieść je należy.

Art. 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wzór Nr 1.

(Nazwa i siedziba władzy)

Nr dziennika ....

POŚWIADCZENIE OBYWATELSTWA

P. (nazwisko, imię, zawód) .... w .... (mieście, gdzie przebywa)

urodzony(a) dnia .... roku .... w .... powiatu ....

syn (córka) (nazwisko i imiona rodziców) ....

oraz jego żona .... urodzona dnia .... roku ....

w .... tudzież jego (jej i ich) dzieci:

1. (imię) ....

urodzony(a) .... dnia .... roku .... w ....

2. (imię) ....

urodzony(a) .... dnia .... roku .... w ....

3. i t. d.

posiada(ją) obywatelstwo Państwa Polskiego.

Poświadczenie to, zapisane we właściwym rejestrze pod l. b.........., traci ważność po upływie trzech lat od dnia, wymienionego poniżej w dacie.

(Siedziba władzy), dnia .... 19...... r.

Nazwa władzy
Podpis

(Pieczęć władzy)

Wzór Nr 2.

Minister Spraw Wewnętrznych
Wojewoda w ....
Nr dziennika ....

AKT NADANIA OBYWATELSTWA

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, p. 44) i art. 8 rozporządzenia mnisterialnego z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, p. 320) nadaje p. ....
(nazwisko, imię, zawód) ....
w ....
(miejsce, gdzie przebywa) ....
powiatu ....
synowi (córce) (nazwisko i imiona rodziców) ....
....
obywatelstwo Państwa Polskiego.
Obywatelstwo to nabywa(ją) razem z p. (imię, nazwisko)
....
jego żona .... urodzona dnia..........
roku .... w ....
powiatu .... tudzież jego (jej, ich) dzieci:

1. (imię) ....
urodzony(a) dnia ....
roku .... w ....
2. (imię) ....
urodzony(a) dnia ....
roku .... w ....
3. i t. d.

Za dzień nabycia obywatelstwa uważa się dzień, wymieniony poniżej w dacie. Zapisano we właściwym rejestrze pod l. b..........

(Siedziba władzy) dnia .... 19...... r.

(Pieczęć władzy)

Minister Spraw Wewnętrznych
Wojewoda
(Podpis)

100

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 20 kwietnia 1921 r.

w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnią 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz 320) w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) o obywatelstwie Państwa Polskiego.

(Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 246)

Na zasadzie art. 15, ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) postanawiam, co następuje:

§ 1. Art. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320) otrzymuje następujące brzmienie:

„Aż do ostatecznego ustalenia granic uważa się za obszar Państwa Polskiego w znaczeniu ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) miasto Warszawę, województwa: warszawskie, łódzkie, kieleckie, lubelskie, białostockie, poznańskie, pomorskie, krakowskie, lwowskie, tarnopolskie, stanisławowskie, wołyńskie, poleskie i nowogródzkie, tudzież te ziemie b. Księstwa Cieszyńskiego, Spisza i Orawy, które weszły w skład Państwa Polskiego".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

L. Skulski.

101

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 29 sierpnia 1926 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 lutego 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 240)

Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 545)

Na zasadzie art. 15, ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 240) zmienia się w następujący sposób:

„Art. 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320) otrzymuje następujące brzmienie:

Władze wymienione w ust. a) poprzedniego artykułu załatwiają wszystkie sprawy, dotyczące obywatelstwa, z wyjątkiem wypadków nadania i utraty obywatelstwa, zastrzeżonych kompetencji województw i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Województwa załatwiają sprawy o nadaniu i utracie obywatelstwa polskiego (art. 8, 9 i 11 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. z zastrzeżeniem zawartym w ustępie 1, art. 1, ustawy z dnia 2-go sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 65, poz. 395) co do stołecznego miasta Warszawy.

Decyzję w sprawach nadania i utraty obywatelstwa polskiego na obszarze st. m. Warszawy wydaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, do którego również należy przedkładanie Radzie wniosków, zastrzeżonych jej decyzji na zasadzie art. 11, p. 2 wspomnianej ustawy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Młodzianowski.

102

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 lutego 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego. (Dz. U. R. P. Nr 189, poz. 114),

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) w brzmieniu, ustalonym art. 4, pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320) wprowadza się zmiany następujęce:

1. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Obywatelstwo polskie traci, kto:

1) nabył obywatelstwo państwa innego lub

2) przyjął urząd publiczny albo wstąpił do służby wojskowej w państwie obcym bez zgody właściwego wojewody (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę), wyrażonej w przypadkach zamiaru wstąpienia do służby wojskowej w państwie obcym w porozumieniu z właściwym dowódcą okręgu korpusu.

Osoby, podlegające powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, tracą obywatelstwo polskie wskutek nabycia obywatelstwa państwa innego po zwolnieniu ich od tego obowiązku".

2. Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Powiatowe władze administracji ogólnej wydawać będą na prośbę obywateli polskich, nie podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, poświadczenia według wzoru Nr 3, stwierdzające, że przeciw zamierzonemu przez nich nabyciu obywatelstwa obcego nie zachodzą ze stanowiska ustaw Państwa Polskiego żadne przeszkody i że w razie nabycia obywatelstwa obcego utracą obywatelstwo polskie. Analogiczne poświadczenie według wzoru Nr 4, wydawać będą te władze osobom, podlegającym powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, jeśli osoby te uzyskały zwolnienie od tego obowiązku.

Kto pragnie otrzymać powyższe poświadczenie, złoży powiatowej władzy administracji ogólnej w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie: metrykę urodzenia (w braku tejże inny wiarogodny dokument zastępczy), tak swoją jako też osób, które mają na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) razem z nim utracić obywatelstwo polskie, metrykę (akt) ślubu, jeśli pozostaje w związku małżeńskim, i dowód obywatelstwa polskiego.

Jeżeli wymagają tego osobne przepisy, należy również złożyć przyrzeczenie przyjęcia do związku obcego państwa.

Osoby małoletnie oraz osoby ograniczone w zdolności do działań prawnych powinny okazać zgodę swego przedstawiciela ustawowego.

Załączniki do rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lutego 1938 r. (poz. 114).

Władze, o których mowa w ust. 1, prowadzą rejestr wydanych przez siebie poświadczeń".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Sławoj Składkowski

Wzór Nr 3.

(Nazwa i siedziba władzy)
Nr ....

(Siedziba władzy) dnia .... 19...... r.

POŚWIADCZENIE

P. (imię i nazwisko) ....
zamieszkały(a) w .... urodzony(a) dnia ....
roku .... w .... syn (córka) (imiona i nazwisko rodziców) ....
.... jego żona ....
urodzona dnia .... roku .... w ....
oraz jego (jej, ich) dzieci:
1. (imię) .... urodzony(a) dnia ....
roku .... w ....
2. (imię) .... urodzony(a) dnia ....
roku .... w ....
3. i t. d.
może(ga) nabyć obywatelstwo (wymienić jakie) .... bez przeszkód ze stanowiska ustaw Państwa Polskiego.

Z chwilą nabycia obywatelstwa .... przestanie(ną) być wyżej wymieniony (wymienione osoby) uważany(ne) za obywatela(i) Państwa Polskiego.

Poświadczenie niniejsze zapisane jest we właściwym rejestrze pod Nr ....

(Nazwa władzy)

(Pieczęć władzy) (Podpis)

Wzór Nr 4.

(Nazwa i siedziba władzy)
Nr..........

(Siedziba władzy) dnia .... 19...... r.

POŚWIADCZENIE

P. (imię i nazwisko) .... zamieszkały(a) w ....
urodzony(a) dnia .... roku .... w ....
syn (córka) (imiona i nazwisko rodziców) .... jego żona ....
urodzona dnia .... roku .... w ....
oraz jego (ich) dzieci:
1. (imię) .... urodzony(a) dnia ....
roku .... w ....
2. (imię) .... urodzony(a) dnia ....
roku .... w ....
3. i t. d.

może(gą) nabyć obywatelstwo (wymienić jakie) .... bez przeszkód ze stanowiska ustaw Państwa Polskiego.

Panu .... zostało udzielone zwolnienie od powszechnego obowiązku wojskowego wymagane ustępem ostatnim art. 11 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) w brzmieniu ustalonym art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 896), oraz art. 80 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz 455) na podstawie decyzji (wymienić datę i liczbę zwolnienia od służby wojskowej oraz władzę, która zwolnienia udzieliła) ....
....

W razie, gdy p. .... w ciągu (wymienić okres ważności zwolnienia) .... licząc od dnia doręczenia mu niniejszego poświadczenia, nie uzyska obywatelstwa obcego, zwolnienie to traci swoją ważność.

Z chwilą nabycia obywatelstwa .... przestanie(ą) być wyżej wymieniona(e) osoba(y) uważana(e) za obywatela(i) Państwa Polskiego. O nabyciu tego obywatelstwa należy zawiadomić władzę wystawiającą niniejsze poświadczenie.

Poświadczenie niniejsze zapisane jest we właściwym rejestrze pod Nr ....

(Pieczęć władzy)

(Nazwa władzy)
(Podpis)

103

ROZPORZĄDZENIE

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I MINISTERSTWA b. DZIELNICY PRUSKIEJ

z dnia 13 lipca 1920 r.

w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i z Ministerstwem Skarbu w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w myśl art. 91 Traktatu między Mocarstwami Sprzymierzonymi i Skojarzonymi a Niemcami, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 200).

(Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 358).

Na zasadzie art. 2 p. 3 i art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44 i art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 Dz. P. P. P. Nr 64 p. 385 postanawia się, co następuje:

Art. 1. W myśl ustępu 1 art. 91 traktatu między Mocarstwami Sprzymierzonymi i Skojarzonymi a Niemcami, podpisanego dnia 28 czerwca 1919 r. w Wersalu (Dz. U. R. P. Nr 35 p. 200) stanowi stałe zamieszkanie podstawę do nabycia obywatelstwa polskiego tylko wówczas, jeśli było nieprzerwane od czasu przed dniem 2 stycznia 1908 r. do dnia 10 stycznia 1920 r.

Czasowe wydalenie się nie powoduje przerwy, jeśli nastąpiło wśród okoliczności wskazujących niedwuznacznie na zamiar zachowania dotychczasowego miejsca zamieszkania.

Art. 2. Narówni z osobami zamieszkałymi stale od czasu przed dniem 2 stycznia 1908 r. traktowane będą:

a) urodzone po tym dniu dzieci ślubne ojca nieżyjącego i dzieci nieślubne matki nieżyjącej, jeżeli miały stałe zamieszkanie od czasu swego urodzenia do dnia 10 stycznia 1920 r. i jeśli ojciec względnie matka ich miała stałe zamieszkanie od czasu przed dniem 2 stycznia 1908 r. do swej śmierci;

b) kobiety, które dopiero przez zamążpójście uzyskały stałe zamieszkanie, jeśli zamieszkania tego do dnia 10 stycznia 1920 r. nie utraciły i jeśli mężowie ich byli od czasu przed dniem 2 stycznia 1908 r. bez przerwy stale zamieszkali.

Art. 3. Przez słowo „Polacy" użyte w ustępie 4 i 9 art. 91 traktatu rozumie się osoby narodowości polskiej bez względu na miejsce urodzenia.

Art. 4. Do przyjmowania opcji powołane są:

a) w Polsce: Komisariaty Rządu w Warszawie, w Łodzi 1), w Lublinie 1) 2), starosta grodzki w Poznaniu, Magistraty we Lwowie i Krakowie 1), na obszarze b. dzielnicy pruskiej burmistrzowie miast, tworzących powiaty miejskie — poza tym wszędzie starostwa 3),

b) zagranicą: polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulaty.

O kompetencji miejscowej rozstrzyga miejsce stałego pobytu.

Art. 5. Kto pragnie skorzystać z prawa opcji złoży u władzy, wskazanej w art. 4 odpowiednie oświadczenie ustnie lub na pismie, które zawierać także powinno:

1) nazwisko i imię osoby optującej,
2) dzień, miesiac, rok i miejsce (gmina, powiat, kraj) jej urodzenia,
3) nazwisko i imię rodziców,
4) zawód (zatrudnienie) jej,
5) miejsce (gmina, powiat, kraj), gdzie przebywa,
6) obywatelstwo, jakie posiadała dnia 10 stycznia 1920 r.,
7) imię i nazwisko rodowe żony,
8) jeśli optujący na dzieci niżej lat 18 — imiona, daty i miejsca urodzenia tychże.

Art. 6. Władza, odbierająca oświadczenie ustne, zbada tożsamość osoby i sporządzi protokół, który podpisze strona oraz urzędnik oświadczenie odbierający.

Jeśli strona donosi władzy o opcji na pismie, winno odnośne pismo zawierać jej podpis zalegalizowany sądownie, notarialnie lub przez komisariat względnie posterunek policji państwowej albo na obszarze b. dzielnicy pruskiej — przez komisarza obwodowego miejsca pobytu.

Art. 7. Za osoby w wieku poniżej lat 18-tu nie majace rodziców, dalej za osoby, które 18-ty rok życia ukończyły, ale co do których zachodzą niezależnie od wieku przeszkody własnowolności i za osoby pozbawione własnowolności, z wyjątkiem z powodu marnotrawstwa, wykonuje prawo opcji ich prawny zastępca za zgodą rady familijnej względnie innego odpowiedniego organu.

Art. 8. Osobom, za które prawo opcji wykonali rodzice lub inni zastępcy prawni, przysługuje do dnia 10 stycznia 1922 r. prawo cofnięcia dokonanej opcji, jeśli przed powyższym dniem ukończyły 18-ty rok życia lub jeśli w tym samym czasokresie zastępstwo prawne zostało uchylone.

Oświadczenia cofnięcia przyjmują i załatwiają władze wymienione w art. 4. Poza tym mają tu odpowiednie zastowanie art. 5, 6 i 11.

Art. 9. Opcja prawnie dokonana powoduje z dniem jej dokonania utratę obywatelstwa dotychczasowego. Od dnia tego optujący uważany będzie za obywatela tegoż państwa, na rzecz którego opcji dokonał.

Art. 10. Opcja dokonana, wyjąwszy wypadki przewidziane w art. 8, cofnięta być nie może.

Art. 11. Władze powołane do przyjmowania opcji wydawać będą optującym po zbadaniu warunków jej prawności odpowiednie poświadczenia i prowadzić będą rejestr tychże.

Art. 12. Obywatele niemieccy narodowości polskiej, którzy dnia 10 stycznia 1920 r. nie mieli stałego miejsca zamieszkania ani w Polsce ani w Niemczech a przebywają za granicą, stają się w myśl ustępu 9 art. 91 traktatu obywatelami polskimi, jeśli w polskim przedstawicielstwie dyplomatycznem lub konsulacie

1) najpóźniej do dnia 10 stycznia 1922 r. oświadczą osobiście lub na piśmie, że chcą być obywatelami polskimi i doniosą, w których miejscowościach i przez jaki czas w ciagu ostatnich lat 5 przebywali; oświadczenie złożone przez męża skutkuje także na żonę, przez rodziców skutkuje także na dzieci poniżej lat 18-tu.

2) przedłożą metrykę chrztu względnie urodzenia swoją, ewentualnie także żony i dzieci, dalej dowody, że są obywatelami niemieckimi, i. oświadczą, że zrzekają się tego obywatelstwa;

3) wykażą, że są narodowości polskiej i

4) uzyskają od przedstawicielstwa względnie konsulatu poświadczenia nabycia obywatelstwa w myśl ustępu 9 art. 91 traktatu.

Do osób poniżej lat 18-tu tudzież do osób niewłasnowolnych niezależnie od wieku stosują się postanowienia art. 7 i 8.

Art. 13. Wszelkie podania (oświadczenia) i ich załączniki tudzież poświadczenia w sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem wolne są od opłat stemplowych i od opłat za czynności urzędowe.

Przepis powyższy nie stosuje się do legalizacyj notarialnych.

Art. 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

104

ROZPORZĄDZENIE

Ministra b. dzielnicy pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 5 lutego 1921 r.

w przedmiocie wykonania ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44 wzgl. Dz. Urz. Min. b. dzielnicy pruskiej Nr 10, str. 221) na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 95).

Na mocy art. 6 lit. d. ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr 64, poz. 285 wzgl. Tyg. Urz. Nr 61, str. 319) postanawiam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych co następuje:

Art. 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320) rozciąga się na obszar b. dzielnicy pruskiej ze zmianami art. 5, 7, 16 i 17.

Artykuły te obowiązywać będą na obszarze b. dzielnicy pruskiej w następującym brzmieniu:

Art. 5. Obywatelem polskim staje się, kto objął nadany mu stale i zgodnie z przepisami obowiązującymi urząd w polskiej cywilnej służbie bezpośrednio-państwowej lub kto został przyjęty zgodnie z obowiązującemi przepisami do polskiej służby wojskowej, o ile władza nadająca urząd lub przyjmująca do służby wojskowej nie uczyniła przeciwnego zastrzeżenia. Zastrzeżenie ze strony władzy winno być uwidocznione w piśmie nominacyjnem względnie w pierwszym dokumencie wystawionym dla przyjętego do służby wojskowej z okazji tego przyjęcia.

Wszelako co do osób, zamianowanych na urząd bezpośrednio-państwowy w służbie cywilnej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze b. dzielnicy pruskiej, lub w ciągu następnych trzech miesięcy, władza może skorzystać z przysługującego jej prawa zastrzeżenia, o ile zawiadomi o niem osobę interesowaną najpóźniej do sześciu miesięcy od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Osoby, zamianowane na urząd bezpośrednio-państwowy w służbie cywilnej nie nabywają z tego tytułu obywatelstwa polskiego, jeśli przed upływem trzech miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze b. dzielnicy pruskiej utraciły urząd.

Przyjęcie do służby wojskowej, o ile miało miejsce przed 1 stycznia 1921 roku, nie powoduje nabycia obywatelstwa polskiego, jeśli osoba przyjęta do służby wojskowej została do dnia 1 października 1920 roku z niej zwolniona lub jeśli władza do dnia 1 stycznia 1921 r. skorzystała z prawa dodatkowego zastrzeżenia przewidzianego rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320).

Osoby, nie objęte ustępem pierwszym niniejszego artykułu, a zajmujące jakiekolwiek stanowisko w służbie publicznej, nabywają obywatelstwo polskie tylko wówczas, jeśli według wyraźnego przepisu ustawowego są traktowane co do swego charakteru służbowego narówni z osobami mianowanemi na urząd bezpośrednio-państwowy.

Art. 7. Władzami powołanymi do decyzji w sprawach obywatelstwa są:

a) Starostwa, Starostwa Grodzkie i Prezydenci miast tworzących powiaty miejskie, ostatni o ile w danem mieście nie ma Starostwa Grodzkiego,
b) Województwa,
c) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Art. 16. Akt nadania obywatelstwa polskiego, jakoteż wszelkie orzeczenie lub poświadczenie, dotyczące prawa obywatelstwa, może być z urzędu unieważnione, jeśli się okaże, że okoliczności faktyczne mające pod względem prawnym znaczenie istotne, o ile służyły władzy za podstawę decyzji, są niezgodne z prawdą.

Z prawa tego korzystać będzie władza zwłaszcza wtenczas, jeśli strona interesowana albo jej prawny zastępca przedstawił świadomie stan faktyczny niezgodnie z rzeczywistością.

Unieważnienie z urzędu ma nastąpić, jeśli przepisy ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44 względnie Dz. Urz. Min. b. dzielnicy pruskiej Nr 10, str. 221) lub przepisy niniejszego rozporządzenia, zostały naruszone albo mylnie zastosowane.

Do orzeczenia nieważności powołane jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, o ile chodzi o decyzję jego lub województw, co do ostatnich wszelako tylko wówczas, jeśli dotyczą spraw uznania lub nadania obywatelstwa na zasadzie art. 3 względnie art. 8 ustawy wymienionej w poprzednim ustępie. Województwa zaś powołane są do orzeczenia nieważności swych własnych decyzji, o ile one nie podlegają unieważnieniu przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, jakoteż orzeczeń lub poświadczeń Starostw, Starostw Grodzkich i Prezydentów miast, tworzących powiaty miejskie.

Art. 17. Od orzeczeń Starostw, Starostw Grodzkich i Prezydentów miast, tworzących powiaty miejskie, służy prawo odwołania się do właściwego Wojewody.

Od orzeczeń Wojewody, o ile dotyczą wypadków uznania lub nadania obywatelstwa na zasadzie art. 3 lub art. 8 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44 względnie Dz. Urz. Min. b. dz. pr. Nr 10, str. 221) przysługuje prawo odwołania się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Przeciw wszystkim innym orzeczeniom Wojewody wnieść można w przeciągu 14 dni skargę do Senatu Administracyjnego przy Sądzie Apelacyjnym w Poznaniu.

Odwołanie wspomniane w ustępie 1 i 2 należy wnieść w ciągu 14 dni od dnia następującego po dniu doręczenia do tej władzy, która orzeczenie wydała w pierwszej instancji.

Władze I i II instancji obowiązane są wskazywać w swoich orzeczeniach termin do wniesienia odwołania lub skargi i władzę, do której je wnieść należy.

Skarga do Senatu Administracyjnego jest dopuszczalna tylko z powodu naruszenia lub mylnego zastosowania przepisów ustawowych albo rozporządzeń na ich podstawie wydanych. Jeśli Senat Administracyjny uzna skargę za uzasadnioną, zniesie orzeczenie, po czym Wojewoda wydaje nowe orzeczenie, przestrzegając zapatrywań prawnych wyrażonych w wyroku sądowym.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej

(—) W. Kucharski

Minister Spraw Wewnętrznych

w z. (—) **Kuczyński**

105

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 11 czerwca 1921 roku

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego na zasadzie art. VI traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze dn. 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 375).

Na zasadzie punktu 3 art. 2 i art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 7, p. 44) oraz art. VI traktatu pokoju między Polską i Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 300) postanawia się co następuje:

§ 1. Kto udowodni:

1) że pochodzi od uczestników walk o niepodległość Polski w okresie od 1830 do 1865 r., lub, że jest potomkiem osoby, która nie dalej, niż w trzecim pokoleniu, stale zamieszkiwała na terytorium dawnej Rzeczypospolitej Polskiej,

2) i, że sam swą działalnością, używaniem języka polskiego, jako mowy potocznej i wychowywaniem swego potomstwa zaznaczył w sposób oczywisty przywiązanie swe do narodowości polskiej, — uprawniony jest do wyboru obywatelstwa polskiego bez względu na to, gdzie przebywał w dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze dnia 18 marca 1921 r., tj. w dniu 30 kwietnia 1921 r. Wybór ten może być jednak ważnie dokonany tylko przez optującego poza granicami Polski i pod tym warunkiem, że optujący nie jest obywatelem państwa, w którem przebywa. Ten ostatni warunek nie odnosi się do Rosji i do Ukrainy.

§ 2. Uprawnieni do opcji na zasadzie § 1 niniejszego rozporządzenia jako też wszystkie inne osoby, na zasadzie art. VI traktatu do opcji uprawnione, dokonują wyboru obywatelstwa, które posiadać pragną, przez złożenie odpowiedniego oświadczenia (oświadczenie opcji) przed władzami, wskazanymi w p. 5 art. VI wymienionego wyżej traktatu.

§ 3. Do przyjmowania oświadczeń wyboru obywatelstwa rosyjskiego lub ukraińskiego powołane są ze strony Polski:

a) komisariaty rządu w Warszawie, w Łodzi i w Lublinie, magistraty we Lwowie i w Krakowie, starostowie grodzcy i burmistrzowie miast, tworzących powiaty miejskie na obszarze b. dzielnicy pruskiej — poza tym wszędzie starostwa,

b) jeśli optujący, w dniu wykonania wyboru, znajduje się poza granicami Polski, Rosji i Ukrainy, przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulaty, zaś na terytorium w. m. Gdańska — Komisarz Generalny Rzeczypospolitej Polskiej.

O kompetencji miejscowych władz, wymienionych w punkcie a) rozstrzyga miejsce faktycznego zamieszkania.

§ 4. Do przyjmowania oświadczeń wyboru obywatelstwa polskiego powołane są ze strony Polski: przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulaty, w w. m. Gdańsku — Komisarz Generalny Rzeczypospolitej, w Rosji i na Ukrainie — konsulaty i inne przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych do tego upoważnione przedstawicielstwa urzędowe Rzeczypospolitej Polskiej. Nazwy i siedziby tych ostatnich przedstawicielstw będą ogłaszane w Monitorze Polskim.

§ 5. Oświadczenie opcji może być złożone przed władzą polską ustnie lub na piśmie i winno zawierać następujące szczegóły, dotyczące optującego:

a) nazwisko i imię,

b) dzień, miesiąc, rok i miejsce (gmina, powiat, kraj) urodzenia,

c) nazwisko i imiona rodziców,

d) zawód,

e) miejsce (kraj, powiat, gmina, ul. Nr domu) w którym znajdował się w dniu 30 kwietnia 1921 r. i miejsce, w którym znajdował się w dniu złożenia oświadczenia opcji,

f) obywatelstwo, które posiadał w dniu 1 sierpnia 1914 r., i obywatelstwo, które posiada w dniu złożenia opcji,

g) imię i nazwisko rodowe żony i miejsce jej zamieszkania,

h) imiona, daty i miejsce urodzenia dzieci niżej lat 18,

i) wyjaśnienia w kwestiach objętych punktem 4 art. VI traktatu.

Władza, odbierająca oświadczenie ustne, zbada tożsamość składającej osoby i sporządzi protokół, który podpisze optujący oraz urzędnik odbierający oświadczenie.

§ 6. Władze wymienione w art. 4 niniejszego rozporządzenia (rozpatrują oświadczenia wyboru obywatelstwa polskiego i uznają je za ważne albo za nieważne.

W razie uznania oświadczenia za nieważne, wydana będzie optującemu umotywowana decyzja odmowna. Od decyzji odmownej wolno optującemu wnieść zażalenie, które przesłać należy do władzy, która decyzję wydała, w ciągu 30 dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia. Zażalenia te rozstrzyga Ministerstwo Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

W razie uznania oświadczenia za ważne władza wymieniona w § 4 niniejszego rozporządzenia, komunikuje swą decyzję przedstawicielstwu Rzeczypospolitej Polskiej przy Rządzie Rosyjskiej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Rad, względnie przy Rządzie Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Rad, celem podania tej decyzji do wiadomości Komisariatowi Ludowemu Spraw Zagranicznych Rosyjskiej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Rad, względnie Komisariatowi Ludowemu Spraw Zagranicznych Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Rad. Jeśli Komisariat ten oświadczy, że sprzeciwu nie wnosi, albo jeśli w ciągu jednego miesiąca nie wpłynie od tegoż Komisariatu żadna odpowiedź, wspomniane wyżej, przedstawicielstwo Rzeczypospolitej Polskiej zawiadomi o tem władzę, która oświadczenie opcji uznała za ważne, celem wydania optującemu odpowiedniego poświadczenia.

§ 7. Władze wymienione w art. 4 niniejszego rozporządzenia będą przedstawiały Ministerstwu Spraw Zagranicznych co trzy miesiące — po raz pierwszy, według stanu, do dnia 31 lipca 1921 r. — spisy osób, które złożyły oświadczenie wyboru obywatelstwa polskiego; w spisach tych należy zaznaczać, które oświadczenia zostały uznane za ważne, a które za nieważne.

§ 8. Ministerstwo Spraw Zagranicznych rozpatruje decyzje konsulatów i innych urzędowych przedstawicieli Rosyjskiej Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Rad, oraz Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Rad w sprawach wyboru obywatelstwa rosyjskiego lub ukraińskiego i wydaje poświadczenia o wyjściu optującego z obywatelstwa polskiego.

§ 9. Osoby, co do których zostało wydane poświadczenie, wymienione w § 8 niniejszego rozporządzenia, mogą być wezwane przez wojewodę, a w m. st. Warszawie przez Komisarza Rządu, do wyjazdu z Polski do państwa, którego obywatelstwo obrały.

Wyjazd ten winien nastąpić w ciągu sześciu miesięcy od dnia doręczenia wezwania.

§ 10. Wszelkie podania (oświadczenia) i ich załączniki tudzież poświadczenia w sprawach obywatelstwa, unormowanych niniejszym rozporządzeniem wolne są od opłat stemplowych i od opłat za czynności urzędowe.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Skulski

Minister Spraw Zagranicznych
w z. (—) Dąbski

Minister Skarbu
Steczkowski

106

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

zawierające przepisy przechodnie w przedmiocie obywatelstwa na obszarze Ziemi Wileńskiej (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 565)

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemię Wileńską (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 213) i uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 24 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 162) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Osoby, które na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego i trockiego w dniu 24-go marca 1922 r. na zasadzie przepisów, jakie tam obowiązywały od dnia 15 stycznia 1921 r. posiadały przynależność państwową do tego obszaru, są obywatelami polskimi.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 24 marca 1922 roku.

Minister Spraw Wewnętrznych
Nowak

PREZYDENT MINISTRÓW
A. Kamieński

107

USTAWA

z dnia 26 września 1922 r.

o uregulowaniu prawa wyboru obywatelstwa polskiego przez obywateli b. cesarstwa austriackiego lub b. królestwa węgierskiego i prawa wyboru obywatelstwa obcego przez b. obywateli tych państw, posiadających obywatelstwo polskie (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 791)

Art. 1.

Upoważnia się Rząd do uregulowania prawa wyboru obywatelstwa polskiego przez obywateli b. cesarstwa austriackiego lub b. królestwa węgierskiego i prawa wyboru obywatelstwa obcego przez b. obywateli tych państw, posiadających obywatelstwo polskie oraz do dokonania w łączności z tym odpowiednich zmian, a względnie uzupełnień art. 2, 4, 9 i 11 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44).

Przepis art. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) należy stosować do osób pochodzenia polskiego oraz ich potomków bez względu na to, czy do kraju powrócili, czy też stale tu zamieszkiwali.

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MARSZAŁEK: **(—) Trąmpczyński**

Prezydent Ministrów: (—) Julian Nowak

108.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1922 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 26 września 1922 r. o uregulowaniu prawa wyboru obywatelstwa polskiego przez obywateli b. cesarstwa austriackiego, lub b. królestwa węgierskiego i prawa wyboru obywatelstwa obcego przez b. obywateli tych państw, posiadających obywatelstwo polskie (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 58 z 1923 r.)

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 26 września 1922 r. o uregulowaniu prawa wyboru obywatelstwa polskiego przez obywateli b. cesarstwa austriackiego lub b. królestwa węgierskiego i prawa wyboru obywatelstwa obcego przez b. obywateli tych państw, posiadających obywatelstwo polskie (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 791) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Nabycie i utrata obywatelstwa polskiego na podstawie wyboru w zastosowaniu do b. obywateli b. cesarstwa austriackiego lub b. królestwa węgierskiego, mających prawo swojszczyzny lub stałe miejsce zamieszkania (§ 2, p. 2) na obszarze Śląska Cieszyńskiego, Śpiża i Orawy, reguluje się na podstawie ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) ze zmianami, wynikającymi z niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Prawo obywatelstwa polskiego przysługuje każdej osobie bez różnicy płci, wieku, wyznania i narodowości która

1) od dnia 1 stycznia 1914 r. posiadała i do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie utraciła prawa swojszczyzny w jednej z gmin na obszarze polskich części Śląska Cieszyńskiego, Śpiża i Orawy. Osobom, które nabyły prawo swojszczyzny po dniu 1 stycznia 1914 r. i prawo to posiadały w dniu 28 lipca 1920 r. służy obywatelstwo polskie z zastrzeżeniem, wynikającym z § 4;
2) przed dniem 1 stycznia 1908 r. osiedliła się na obsszarze polskich części Śląska Cieszyńskiego, Śpisza i Orawy w zamiarze stałego pobytu (uzyskania stałego miejsca zamieszkania) pod warunkiem, że:
   a) do dnia 1 listopada 1918 r. posiadała obywatelstwo austriackie, względnie węgierskie, oraz
   b) nie posiadała bez przerwy prawa swojszczyzny od dnia 1 stycznia 1914 r. w jednej z gmin czeskosłowackich części b. terytoriów plebiscytowych Śląska Cieszyńskiego, Śpisza i Orawy.

§ 3.

Osoby (§ 2, p. 1), mające prawo swojszczyzny w gminach, których obszar jest podzielony granicą, stają się obywatelami polskimi, jeżeli w dniu 28 lipca 1920 r. stale mieszkały w części gminy, która przypadła Polsce. Jeżeli by zaś takie osoby w gminie rozdzielonej we wspomnianym dniu stale nie mieszkały, nabywają obywatelstwo polskie, jeśli stale mieszkały w obecnie polskiej części gminy ostatnio przed wyprowadzeniem się z danej gminy.

§ 4.

Nie są obywatelami polskimi osoby, które posiadają bez przerwy od dnia 1 stycznia 1908 r. stałe miejsce zamieszkania w znaczeniu p. 2, § 2, niniejszego rozporządzenia na obszarze czeskosłowackim części b. terytoriów plebiscytowych Śląska Cieszyńskiego, Śpisza i Orawy, chociażby posiadały prawo swojszczyzny w jednej z gmin b. Galicji, czy też prawo swojszczyzny nabyte po dniu 1 stycznia 1920 r. w jednej z gmin Śląska Cieszyńskiego, Śpisza lub Orawy (§ 2, p. 1 — zdanie drugie).

§ 5.

Nadanie obywatelstwa polskiego nastąpić może na prośbę osoby, pragnącej je uzyskać, jeżeli zostanie wykazane, że:
1) obrała stałe miejsce zamieszkania na obszarze polskich części Śląska Cieszyńskiego, Śpisza i Orawy po dniu 1 stycznia 1908 r.,
2) nie dopuściła się zbrodni lub czynu karygodnego z chęci zysku,
3) nadanie jej obywatelstwa polskiego nie pociągnęłoby za sobą bezpośrednich ciężarów dla Skarbu Państwa Polskiego lub funduszów publicznych przez co nie rozumie się świadczeń np. zasiłków z kas chorych, brackich itd.,
4) przebywała w jednej gminie bez przerwy w czasie od dnia 28 października 1918 r. do 28 października 1920 r.

§ 6.

Podanie o nadanie obywatelstwa na zasadzie § 5 niniejszego rozporządzenia winne być wnoszone w terminie 3-ch miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Podania wniesione przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i nie załatwione, będą traktowane, jak gdyby wniesione były z zachowaniem czasokresu.

§ 7.

Osoby, które nie nabyły obywatelstwa polskiego z braku warunku przewidzianego w §2, p. 2, lit. b. niniejszego rozporządzenia, mogą uzyskać obywatelstwo polskie trybem określonym w §§ 5 i 6.

§ 8.

Obywatelstwo polskie nabywają osoby, które bądź posiadają od dnia 1 stycznia 1914 r. prawo swojszczyzny w jednej z gmin czeskosłowackich części b. terytoriów plebiscytowych Śląska Cieszyńskiego, Śpisza i Orawy, bądź mają tam od dnia 1 stycznia 1908 r. stałe miejsce zamieszkania w znaczeniu §2, p. 2, niniejszego rozporządzenia i do dnia 28 kwietnia 1922 r. złożyły oświadczenie wyboru obywatelstwa polskiego w polskich przedstawicielstwach zagranicznych albo przed polskimi władzami administracyjnymi.

§ 9.

Tracą obywatelstwo polskie osoby, które bądź posiadają od dnia 1 stycznia 1914 r. prawo swojszczyzny w jednej z gmin polskich części Śląska Cieszyńskiego, Śpisza i Orawy, bądź mają tam od dnia 1 stycznia 1908 r. stałe miejsce zamieszkania w znaczeniu § 2, p. 2 niniejszego rozporządzenia i do dnia 28 kwietnia 1922 r. złożyły oświadczenia wyboru obywatelstwa czeskosłowackiego.

§ 10.

Oświadczenie wyboru obywatelstwa złożone w myśl §§ 8 i 9 niniejszego rozporządzenia przez męża rozciąga się na żonę, oświadczenie rodziców, względnie opiekunów, na dzieci do lat 18-tu.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PREZYDENT MINISTRÓW
Julian Nowak
KIEROWNIK MINISTERSTWA SPRAW WEWN.
L. Darowski

109.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 13 lutego 1924 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r., o obywatelstwie Państwa Polskiego oraz rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 1921 r. w przedmiocie wykonania pomienionej ustawy na obszarze b. dzielnicy pruskiej. (Dz. U. R. P. Nr 22 poz. 240).

Na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) zarządza się co następuje:

§ 1. Art. 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320) otrzymuje brzmienie:

„Władze wymienione w ust. a) poprzedniego artykułu załatwiają wszystkie sprawy, dotyczące obywa-

telstwa z wyjątkiem wypadków nadania i utraty obywatelstwa zastrzeżonych kompetencji województw i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Województwa, z zastrzeżeniem zawartym w ustępie 1 art. 1 ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 395), co do stołecznego miasta Warszawy, załatwiają prośby o nadanie obywatelstwa polskiego.

Nadanie obywatelstwa w wypadkach, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44), tudzież decyzję w sprawach nadania obywatelstwa polskiego na obszarze st. m. Warszawy i decyzję w sprawach utraty obywatelstwa polskiego wskutek nabycia obywatelstwa obcego przez formalne nadanie go lub przez przyjęcie urzędu publicznego, albo przez wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcym, z zastrzeżeniem wynikającym z rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Spraw Zagranicznych z dnia 22 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 374), wydaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, do którego również należy przedkładanie Radzie Ministrów wniosków, zastrzeżonych jej decyzji na zasadzie art. 11 p. 2 wspomnianej ustawy".

§ 2. Art. 1 al. 10 — 13 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 95), otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 16. Akt nadania obywatelstwa polskiego, jako też wszelkie orzeczenia albo poświadczenie, dotyczące prawa obywatelstwa mogą być z urzędu unieważnione, jeśli się okaże, że okoliczności faktyczne, mające pod względem prawnym znaczenie istotne, o ile służyły władzy za podstawę decyzji, są niezgodne z prawdą.

Z prawa tego korzystać będzie władza zwłaszcza wtenczas, jeśli strona interesowana, albo jej prawny zastępca, przedstawiła świadomie stan faktyczny niezgodnie z rzeczywistością.

Unieważnienie z urzędu ma nastąpić, jeśli przepisy ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44), lub przepisy niniejszego rozporządzenia zostały naruszone albo mylnie zastosowane.

Do orzeczenia nieważności powołane jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, o ile chodzi o decyzję jego i województw, województwa zaś o ile chodzi o orzeczenie lub poświadczenie starostw, starostw grodzkich i prezydentów miast, tworzących powiaty miejskie".

§ 3. Art. 17 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 320) oraz art. 1 al. 14 — 19 rozporządzenia z dnia 5 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 95) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 17. Prawo odwołania się od orzeczeń i zarządzeń władz, orzekających w sprawach obywatelstwa, określa ustawa z dnia 1 sierpnia 1923 r. w sprawie środków prawnych od orzeczeń władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 712)".

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Sołtan.

110.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 6 lutego 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie nabyia i utraty obywatelstwa polskiego na skutek opcji w myśl Traktatu Pokoju między Mocarstwami Sprzymierzonymi i Stowarzyszonymi i Austrią podpisanego w St. Germaine — en-Lay 10 września 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114). (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 118).

Na zasadzie art. 2, p. 3 i art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) zarządza się co następuje:

§ 1. Byli obywateli b. Cesarstwa Austriackiego, którzy na podstawie prawa swojszczyzny uzyskali obywatelstwo jednego z państw jakie powstały na terytorium dawnego Cesarstwa Austriackiego z wyłączeniem obywatelstwa polskiego mogą w ciągu roku po wejściu w życie Traktatu t. j. do dnia 22 sierpnia 1925 r. optować na rzecz obywatelstwa polskiego jeśli przed nabyciem prawa swojszczyzny na terytorium jednego z pomienionych Państw posiadali to prawo w jednej z gmin, leżącej na obszarze wchodzącym obecnie w skład Państwa Polskiego (Art. 78 Traktatu).

§ 2. Osoby narodowości polskiej, posiadające prawo swojszczyzny na obszarze stanowiącym część dawnego Cesarstwa Austriackiego, z wyłączeniem terytorium należącego obecnie do Państwa Polskiego, mogą w ciągu sześciu miesięcy po wejściu w życie Traktatu t. j. do dnia 22 lutego 1925 r. dokonać wyboru na rzecz obywatelstwa polskiego (Art. 80 Traktatu).

§ 3. Prawo wyboru (opcji) służy wszystkim osobom bez różnicy płci, które ukończyły z dniem 22 sierpnia 1924 r. 18 lat życia.

Opcja męża zaciąga się na żonę, opcja rodziców względnie opiekunów na dzieci do 18 roku życia.

§ 4. Do przyjmowania opcji powołane są:
a) w Polsce: właściwe władze administracyjne I instancji,
b) zagranicą: polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulaty.

O kompetencji miejscowej rozstrzyga miejsce stałego pobytu.

§ 5. Kto pragnie skorzystać z prawa opcji winien złożyć władzy wskazanej w § 4 odpowiednie oświadczenie ustnie (protokólarnie) lub na piśmie, do którego dołączyć należy metrykę urodzenia względnie chrztu osoby optującej, dowód dotychczasowej, a w przypadku opcji na podstawie prawa swojszczyzny (§ 1) — także i poprzedniej swojszczyzny.

Jeśli opcja rozciąga się na inne osoby, należy przedstawić także metryki urodzenia względnie chrztu tych osób, a dla żony metrykę ślubu.

Osoby, optujące na podstawie przynależności do narodowości polskiej (§ 2), powinny wykazać, że są narodowości polskiej.

§ 6. Władza odbierająca oświadczenie winna potwierdzić odbiór tegoż na pismie, ustalić tożsamość osoby optującej, sprawdzić podane dane i załączniki, ewentualnie zażądać uzupełnienia tychże i skierować spra-

wę wraz z własną opinią do władzy wymienionej w następnym paragrafie.

§ 7. Orzeczenie co do prawności opcji należy w każdym przypadku do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które w razie przyjęcia opcji wydaje osobie optującej odpowiednie poświadczenie, w razie zaś przeciwnym — decyzję odmowną.

§ 8. Opcja prawnie dokonana powoduje z dniem jej dokonania utratę obywatelstwa dotychczasowego i nabycie obywatelstwa polskiego.

§ 9. Tracą obywatelstwo polskie osoby, które nabyły obywatelstwo na podstawie prawa swojszczyzny na obszarze Państwa Polskiego, stanowiące poprzednio część składową b. Cesarstwa Austriackiego, jeśli w myśl art. 78 i 80 Traktatu dokonały prawa opcji na rzecz obywatelstwa jednego z Państw, powstałych na terytorium b. Cesarstwa Austriackiego.

§ 10. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają w niczym rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 12 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr 10, poz. 58) którym unormowano sprawę nabycia i utraty obywatelstwa polskiego przez byłych obywateli b. Cesarstwa Austriackiego, mających prawo swojszczyzny lub stałe miejsce zamieszkania na obszarze Śląska Cieszyńskiego, Śpisza i Orawy.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: (—) Ratajski

Minister Spraw Zagranicznych: (—) Al. Skrzyński

111.

KONWENCJA

w sprawie pewnych zagadnień dotyczących kolizji ustaw o obywatelstwie oraz protokół dotyczący przypadku bezpaństwowości, podpisane w Hadze dnia 12 kwietnia 1930 r. (Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 5 marca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 217) (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 361 z r. 1937).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
MY, IGNACY MOŚCICKI,
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:
Dnia dwunastego kwietnia tysiąc dziewięćset trzydziestego roku, podpisane zostały w Hadze konwencja w sprawie pewnych zagadnień dotyczących kolizjiustaw o obywatelstwie oraz protokół dotyczący przypadku bezpaństwowości o następującym brzmieniu do słownym. Przekład:

KONWENCJA

w sprawie pewnych zagadnień dotyczących kolizji ustaw o obywatelstwie.

Prezydent Rzeszy Niemieckiej; Prezydent Związkowy Republiki Austriackiej; Jego Królewska Mość Król Belgów; Jego Królewska Mość Król Wielkiej Brytanii, Irlandii i Brytyjskich Posiadłości Zamorskich, Cesarz Indii; Prezydent Republiki Chili; Prezydent Rządu Narodowego Republiki Chińskiej; Prezydent Republiki Kolumbii; Prezydent Republiki Kuby; Jego Królewska Mość Król Danii i Islandii; Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, za Wolne Miasto Gdańsk; Jego Królewska Mość Król Egiptu; Jego Królewska Mość Król Hiszpanii; Rząd Republiki Estońskiej; Prezydent Republiki Francuskiej; Prezydent Republiki Greckiej; Jego Wysokość Regent Królestwa Węgier; Jego Królewska Mość Król Danii i Islandii za Islandię; Jego Królewska Mość Król Włoch; Jego Cesarska Mość Cesarz Japonii; Prezydent Republiki Łotewskiej; Jej Królewska Wysokość Księżna Luksemburgu; Prezydent Stanów Zjednoczonych Meksyku; Jej Królewska Mość Królowa Holandii; Prezydent Republiki Peru; Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej; Prezydent Republiki Portugalskiej; Prezydent Republiki Salwadoru; Jego Królewska Mość Król Szwecji; Związkowa Rada Szwajcarska; Prezydent Republiki Czeskosłowackiej; Prezydent Republiki Urugwaju; Jego Królewska Mość Król Jugosławii.

Zważywszy, że należałoby uregulować w drodze układu międzynarodowego kwestie, dotyczące kolizji ustaw o obywatelstwie;

W przekonaniu, że leży w ogólnym interesie wspólnoty międzynarodowej uznanie przez wszystkich jej członków, że każda osoba powinna posiadać obywatelstwo i to jedno tylko;

Uznając zatem, że ideałem, do którego ludzkość winna dążyć w tej dziedzinie, jest zniesienie zarówno przypadków bezpaństwowości, jak i podwójnego obywatelstwa;

Uważając, że przy istniejących obecnie w rozmaitych krajach warunkach ekonomicznych i społecznych niemożliwe jest natychmiastowe przystąpienie do jednolitego uregulowania wszystkich wyżej wymienionych zagadnień;

Pragnąc niemniej rozpocząć to wielkie dzieło, przez pierwszą próbę stopniowej kodyfikacji, regulującej te kwestie dotyczące kolizji ustaw o obywatelstwie, w których już obecnie możliwe jest osiągnięcie porozumienia międzynarodowego.

Postanowili zawrzeć konwencję i w tym celu mianowali swoimi pełnomocnikami, a mianowicie:

Prezydent Rzeszy Niemieckiej:

p. GOPPERT, Ministra Pełnomocnego;

p. H. HERING, Tajnego radcę, Szefa Departamentu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Rzeszy.

Prezydent Związkowy Republiki Austriackiej:

Doktora MARC LEITMAIERA, Radcę prawnego Kancelarii Związkowej, Departament Spraw Zagranicznych.

Jego Królewska Mość Król Belgów:

p. J. de RUELLE, Radcę Prawnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Jego Królewska Mość Król Wielkiej Brytanii, Irlandii i Brytyjskich Posiadłości Zamorskich, Cesarz Indii:

Za Wielką Brytanię i Irlandię Północną oraz za wszystkie części Imperium Brytyjskiego nie będące oddzielnymi Członkami Ligi Narodów:

Sir MAURICE GWEYER, K. C. B., Generalnego Prokuratora J. Kr. Mości i „Sollicitor'a" dla Spraw Skarbu J. K. Mości;

p. O. F. DOWSON, O. B. E. Zastępcę Radcy Prawnego w „Home Office";

Za Dominion Kanady:

Wielmożnego Philippe ROY, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Prezydencie Republiki Francuskiej.

Za „Commonwealth" Australii:

Sir Mauryce GWEYER, K. C. B., Generalnego Prokuratora J. Kr. Mości i „Sollicitor'a" Spraw Skarbu J. Kr. Mości;

p. O. F. DOWSON, O. B. E., Zastępcę Radcy Prawnego w „Home Office".

Za Unię:

Południowo-Afrykańska:

p. C. W. H. LAESDOWN, K. C. B. A., L. L. B., Radcę Prawnego Rządu Unii Południowo-Afrykańskiej, b. Generalnego Gubernatora Prowincji Przylądku Dobrej Nadziei.

Za Wolne Państwo Irlandzkie:

p. John HEARNE, Radcę Prawnego w Departamencie Spraw Zagranicznych.

Za Indie:

Sir Basanta KUMAR MULLICK, I. C. S., Członka Rady Indii, b. Sędziego Wysokiego Trybunału w Panta.

Prezydent Republiki Chili:

p. Miguel CRUCHAGA - TOCORNAL, b. Prezesa Rady, b. Ambasadora przy Prezydencie Stanów Zjednoczonych Ameryki, b. Profesora Prawa Międzynarodowego, Prezesa Mieszanych Komisyj Reklamacyj pomiędzy Meksykiem a Niemcami i Meksykiem a Hiszpanią;

p. Alejandro ALVAREZ, Członka Instytutu Francuskiego, Członka i b. Wice-Prezesa Instytutu Prawa Miedzynarodowego, Radcę Prawnego poselstw Chili w Europie;

Wice-admirała Hipolito MARCHANT, Stałego Delegata morskiego przy Lidze Narodów.

Prezydent Rządu Narodowego Republiki Chińskiej:

Doktora Woo KAISENG, Ministra Pełnomocnego, Dyrektora Stałego Biura Delegacji chińskiej przy Lidze Narodów, Chargé d'Affaires w Bernie.

Prezydent Republiki Kolumbii:

p. Antonio José RESTREPO, Stałego Delegata przy Lidze Narodów, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego, członka Izby Przedstawicieli;

p. Francesco José URRUTIA, b. Ministra Spraw Zagranicznych, Stałego Delegata przy Lidze Narodów, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Związkowej Radzie Szwajcarskiej.

Prezydent Republiki Kuby:

Doktora A. DIAZ de VILLAR, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Jej Królewskiej Mości Królowej Holandii;

Doktora C. de ARMENTEROS, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Związkowej Radzie Szwajcarskiej.

Jego Królewska Mość Król Danii i Islandii:

p. F. C. MARTENSEN-LARSEN, Dyrektora w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych;

p. V. L. LORCK, Dyrektora Żeglugi, Komandora-Porucznika.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na Wolne Miasto Gdańsk:

p. Stefana SIECZKOWSKIEGO, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Polski.

Jego Królewska Mość Król Egiptu:

Paszę Abd el Hamid BADAOUL, Prezesa Komitetu Spraw Spornych;

Reja Mourad Sid AHMED, Radcę Królewskiego.

Jego Królewska Mość Król Hiszpanii:

p. Antonio GOICOECHEA, b. Ministra Spraw Wewnętrznych, Członka Królewskiej Akademii nauk morskich i politycznych, Członka Genralnej Komisji Kodyfikacyjnej Hiszpanii, Profesora prawa międzynarodowego w Instytucie Dyplomatycznym w Madrycie.

Rząd Republiki Estońskiej:

p. Ants PIIP, Profesora prawa międzynarodowego Uniwersytetu w Tartu, b. Naczelnika Państwa, b. Ministra Spraw Zagranicznych;

p. Aleksandra VARMA ,Mg. jur. Dyrektora Spraw Administracyjnych w Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

Prezydent Republiki Francuskiej:

p. P. MATTER, Członka Instytutu, Generalnego Prokuratora w Sądzie Kasacyjnym;

p. A. KAMMERER, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Jej Królewskiej Mości Królowej Holandii.

Prezydent Republiki Greckiej:

p. N. POLITIS, b. Ministra Spraw Zagranicznych, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Prezydencie Republiki Francuskiej;

p. Megalos A. CALOYANNI, b. Sędziego Wysokiego Sądu Apelacyjnego Egiptu, b. Sędziego ad hoc w Stałym Trybunale Sprawiedliwości Międzynarodowej;

p. J. SPIROPOULOS, Profesora prawa międzynarodowego Uniwersytetu w Salonikach.

Jego Wysokość Regent Królestwa Węgier:

p. Jean PELENYI, Ministra Rezydenta, Szefa Delegacji Węgierskiej przy Lidze Narodów.

Jego Królewska Mość Król Danii i Islandii, za Islandię:

p. Sweinn RJORNSSON, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego, Przedstawiciela Islandii w Danii.

Jego Królewska Mość Król Włoch:

Profesora Amedeo GIANNINI, Ministra Pełnomocnego, Radcę Stanu.

Jego Cesarska Mość Cesarz Japonii:

Wicehrabiego Kintomo MUSHAKOJI, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Jego Królewskiej Mości Królu Szwecji.

Prezydent Republiki Łotewskiej:

p. Ch. DUZMANS, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Jego Królewskiej Mości Królu Jugosławii, Stałego Delegata przy Lidze Narodów;

p. R. AKMENTIN, Radcę Prawnego Ministra Spraw Zagranicznych, Profesora Wydziału Prawa Uniwersytetu w Rydze.

Jej Królewska Wysokość Wielka Księżna Luksemburgu:

Doktora Conrad STUMPER, Doradcę Rządu.

Prezydent Stanów Zjednoczonych Meksyku:

p. Eduardo SUAREZ, Szefa Departamentu Prawnego w Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

Jej Królewska Mość Królowa Holandii:

p. W. J. M. van EYSINGA, Profesora prawa Uniwersytetu w Leydzie, Członka Stałego Trybunału Arbitrażowego;

Doktora J. KOSTERS, Sędziego Wysokiego Trybunału.

Prezydent Republiki Peru:

p. Mariano H. CORNEJO, Przedstawiciela w Radzie Ligi Narodów, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Prezydencie Republiki Francuskiej.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

p. Stefana SIECZKOWSKIEGO, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości;

Doktora S. RUNDSTEINA, Radcę Prawnego w Ministerstwie Spraw Zagranicznych;

Prezydent Republiki Portugalskiej:

Doktora José CAEIRO de MATTA, Rektora Uniwersytetu w Lizbonie, Profesora Wydziałów Prawa w Coembri i w Lizbonie, Wiceprezesa Najwyższej Rady Oświecenia Publicznego;

Doktora José Maria VILHENA BARBOSA de MAGALHAES, Profesora Prawa Uniwersytetu w Lizbonie, Członka Komitetu Eksportów Ligi Narodów dla stopniowej kodyfikacji prawa międzynarodowego, b. Ministra: Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości i Oświecenia Publicznego;

Doktora José LOBO d'AVILA LIMA, Profesora Prawa Uniwersytetów w Lizbonie i w Coembri, Radcę Prawnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Prezydent Republiki Salwadoru:

Doktora J. Gustavo GUERRERO, Stałego Delegata przy Lidze Narodów, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Prezydencie Republiki Francuskiej.

Jego Królewska Mość Król Szwecji:

p. Karl Ivan WESTMAN, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Związkowej Radzie Szwajcarskiej.

Związkowa Rada Szwajcarska:

p. Victor MERZ, Sędziego Związkowego;

p. Paul DINICHERT, Ministra Pełnomocnego, Naczelnika Wydziału Spraw Zagranicznych Związkowego Departamentu Politycznego.

Prezydent Republiki Czeskosłowackiej:

p. Mirosław PLESINGER BOZINOV, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Jej Królewskiej Mości Królowej Holandii;

Doktora Vaclac JOACHIM, Naczelnika Wydziału w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Zastępcę Dyrektora Wolnej Szkoły Nauk Politycznych w Pradze.

Prezydent Republiki Urugwaju:

Doktora Enrique BUERO, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Jego Królewskiej Mości Królu Belgów i przy Jej Królewskiej Mości Królowej Holandii.

Jego Królewska Mość Król Jugosławii:

p. Ilia CHOUMENKOVITCH, Stałego Delegata przy Lidze Narodów, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego przy Związkowej Radzie Szwajcarskiej,

którzy, złożywszy swoje pełnomocnictwa, uznane za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

ROZDZIAŁ I.

Zasady ogólne

Art. 1.

Każde Państwo władne jest określić w swym ustawodawstwie, kto jest jego obywatelem. Ustawodawstwo to winno być przyjęte przez inne Państwa, byleby było zgodne z umowami międzynarodowymi, zwyczajem międzynarodowym i zasadami prawnymi ogólnie uznanymi w przedmiocie obywatelstwa.

Art. 2.

Wszelka kwestia, dotycząca tego, czy ktoś posiada obywatelstwo danego Państwa, winna być rozstrzygnięta zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa.

Art. 3.

Z zastrzeżeniem postanowień konwencji niniejszej, osoba mająca dwa obywatelstwa, lub więcej, będzie mogła być uznana za obywatela, przez każde z tych Państw, których obywatelstwo posiada.

Art. 4.

Państwo nie może wykonywać opieki dyplomatycznej na rzecz jednego z obywateli w stosunku do państwa, którego tenże jest również obywatelem.

Art. 5.

W Państwie trzecim, osoba posiadająca więcej niż jedno obywatelstwo winna być traktowana tak, jak gdyby posiadała tylko jedno. Nie uchybiając przepisom prawnym, stosowanym przez Państwo trzecie w kwestiach statutu personalnego i z zastrzeżeniem obowiązujących umów, Państwo to będzie mogło, na swym terytorium, uznać wyłącznie spośród obywatelstw, posiadanych przez te osoby, bądź obywatelstwo kraju, z którym stosownie do okoliczności, wydaje się najbardziej związana.

Art. 6.

Z zastrzeżeniem dla danego Państwa prawa przyznawania szerszych uprawnień w zakresie zrzeczenia się obywatelstwa, każda osoba posiadająca dwa obywatelstwa, uzyskane bez ujawnienia woli z jej strony, będzie mogła wyrzec się jednego z nich, za upoważnieniem tego Państwa, którego obywatelstwa ma zamiar się wyrzec.

To upoważnienie nie będzie odmówione osobie, która ma zwykłe i główne miejsce zamieszkania za granicą, byleby zostały wypełnione warunki wymagane przez prawo tego Państwa, którego obywatelstwa zamierza się ona zrzec.

ROZDZIAŁ II.

O pozwoleniu na opuszczenie kraju rodzinnego

Art. 7.

Pozwolenie na opuszczenie kraju rodzinnego, o ile jest ono przewidziane przez dane ustawodawstwo pociąga za sobą utratę obywatelstwa tego Państwa, które go udzieliło, jedynie o ile posiadacz pozwolenia ma już inne obywatelstwo, w przeciwnym razie, tylko od chwili, kiedy uzyskuje nowe.

Pozwolenie na opuszczenie kraju rodzinnego staje się nieważne, jeśli posiadacz tego pozwolenia nie uzyska nowego obywatelstwa w terminie określonym przez Państwo, które to pozwolenie wydało. Przepis ten nie stosuje się do przypadku, gdy dana osoba w chwili otrzymania pozwolenia na opuszczenie kraju rodzinnego, posiada już obywatelstwo inne niż obywatelstwo Państwa, które wydało pozwolenie.

Państwo, którego obywatelstwo zostało uzyskane przez osobę posiadającą pozwolenie na opuszczenie kraju rodzinnego, zanotyfikuje o tym nabyciu Państwu, które to pozwolenie wydało.

ROZDZIAŁ III.

O obywatelstwie kobiety zamężnej

Art. 8.

Jeśli według ustawy danego państwa kobieta, będąca jego obywatelką, traci swoje obywatelstwo na skutek małżeństwa z cudzoziemcem, utrata ta będzie uzależniona od uzyskania przez nią nowego obywatelstwa jej męża.

Art. 9.

Jeśli według ustawy danego Państwa kobieta, będąca jego obywatelką, traci obywatelstwo na skutek zmiany obywatelstwa przez jej męża w ciągu trwania małżeństwa, utrata ta będzie uzależniona od uzyskania przez nią nowego obywatelstwa jej męża.

Art. 10.

Naturalizacja męża w ciągu trwania małżeństwa nie pociąga za sobą naturalizacji żony, chyba za jej zgodą.

Art. 11.

Kobieta, która według ustaw swego kraju utraciła obywatelstwo na skutek małżeństwa, nie odzyskuje tego obywatelstwa po rozwiązaniu małżeństwa, o ile nie zgłosi odpowiedniej prośby zgodnie z ustawami tego kraju. W takim razie traci obywatelstwo, które nabyła przez swe małżeństwo.

ROZDZIAŁ IV.

O obywatelstwie dzieci

Art. 12.

Postanowienia ustawowe, dotyczące nadania obywatelstwa danego Państwa z powodu urodzenia na jego terytorium, nie stosują się z samego prawa do dzieci, których rodzice korzystają z immunitetu dyplomatycznego w kraju urodzenia.

Ustawa każdego Państwa winna zezwalać, by, w przypadku, gdy dzieci konsulów zawodowych lub urzędników Państw obcych, mających powierzone przez swoje rządy misje urzędowe, posiadają dwa obywatelstwa przez urodzenie, dzieci te mogłyby być zwolnione w drodze zrzeczenia się lub w innej, z obywatelstwa kraju, w którym się urodziły, pod warunkiem jednak, że zachowają obywatelstwo swoich rodziców.

Art. 13.

Naturalizacja rodziców powoduje dla tych ich dzieci, które są niepełnoletnie według prawa Państwa naturalizującego, uzyskanie obywatelstwa tego Państwa. Ustawa tego Państwa może określić warunki, którym w takim razie podlega uzyskanie jego obywatelstwa. W przypadkach, gdy ustawa jakiegoś Państwa nie rozciąga skutków naturalizacji rodziców na ich niepełnoletnie dzieci, te ostatnie zachowują swoje obywatelstwo.

Art. 14.

Dziecko, którego oboje rodzice są nieznani, posiada obywatelstwo Państwa, w którym się urodziło. O ile pochodzenie dziecka zostanie stwierdzone, obywatelstwo jego będzie określone według przepisów stosowanych w przypadkach rozpoznania pochodzenia.

Podrzutek, aż do przedstawienia dowodu przeciwnego, uważany jest za urodzonego na terytorium Państwa, gdzie został znaleziony.

Art. 15.

O ile nie nabywa się obywatelstwa danego Państwa z samego prawa przez urodzenie na terytorium tegoż Państwa, dziecko urodzone z rodziców bez obywatelstwa, lub nieznanego obywatelstwa, może nabyć obywatelstwo pomienionego Państwa. Ustawa tegoż Państwa określi warunki, którym podlegać będzie w tych przypadkach nabycie obywatelstwa.

Profesora J. MAKOWSKIEGO, Naczelnika Wydziału Traktatowego w Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

Art. 16.

Jeżeli ustawa Państwa dopuszcza, aby dziecko naturalne, posiadające obywatelstwo tegoż Państwa, mogło je utracić na skutek zmiany stanu cywilnego (uprawnienie, uznanie) utrata taka będzie jednak uzależniona od uzyskania obywatelstwa innego Państwa, według prawa tego ostatniego, dotyczącego skutków zmiany stanu cywilnego w zakresie obywatelstwa.

ROZDZIAŁ V.

O przysposobieniu

Art. 17.

Jeżeli ustawa Państwa zezwala na utratę obywatelstwa na skutek przysposobienia, utrata ta będzie jednak uwarunkowana uzyskaniem przez przysposobionego obywatelstwa przysposobiającego, zgodnie z ustawą Państwa, którego jest on obywatelem, a dotycząca skutków przysposobienia w zakresie obywatelstwa.

ROZDZIAŁ VI.

Rozporządzenie ogólne i końcowe

Art. 18.

Wysokie Układające się Strony zgadzają się stosować w swych stosunkach wzajemnych, począwszy od wejścia w życie konwencji niniejszej, zasad i przepisów zawartych w powyższych artykułach.

Umieszczenie tych zasad i przepisów nie przesądza w niczym kwestii, czy stanowią one lub nie obecnie część prawa międzynarodowego.

Poza tym rozumie się, że zasady i przepisy prawa międzynarodowego pozostają w mocy w zastosowaniu do kwestyj, nie stanowiących przedmiotu powyższych przepisów.

Art. 19.

Konwencja niniejsza nie narusza postanowiń traktatów, konwencyj lub porozumień obowiązujących między Wysokimi Układającymi się Stronami, dotyczących obywatelstwa lub kwestii z nim związanych.

Art. 20.

Podpisując lub ratyfikując konwencję niniejszą lub przystępując do niej, każdy z Wysokich Układających się Stron będzie mogła, w drodze wyraźnych zastrzeżeń, wyłączyć przyjęcie przez siebie tego lub innego postanowienia artykułów 1 do 17 oraz 21.

Przepisów w ten sposób wyłączonych nie będzie można przeciwstawiać Układającej się Stronie, która te zastrzeżenia sformułowała, ani też nie będzie się mogła Ona na nie powoływać przeciwko innej Układającej się Stronie.

Art. 21.

Jeżeli między Wysokimi Układającymi się Stronami powstanie jakikolwiek spór, dotyczący interpretacji lub zastosowania niniejszej konwencji i jeżeli ten spór nie mógł być rozstrzygnięty w sposób zadawalający na drodze dyplomatycznej, będzie on rozstrzygnięty zgodnie z przepisami obowiązującymi między Stronami, a dotyczącymi rozstrzygania sporów międzynarodowych.

W przypadku gdyby między Stronami będącymi w sporze przepisy takie nie istniały, Strony, stosując się do praw konstytucyjnych każdej z nich, poddadzą spór postępowaniu rozjemczemu lub sądowemu. W braku zgody co do wyboru innego trybunału, przedłożą one spór Stałemu Trybunałowi Sprawiedliwości Międzynarodowej, o ile wszystkie są Stronami protokółu z dnia 16 grudnia 1920 r., dotyczącym tegoż Trybunału; o ile zaś nie wszystkie są Stronami tego protokółu — Trybunałowi Rozjemczemu, ustanowionemu zgodnie z Kon-

wencją Haską z dnia 18 października 1907 r. dotyczącą pokojowego załatwiania zatargów międzynarodowych.

Art. 22.

Konwencja niniejsza będzie mogła być podpisana do 31 grudnia 1930 r. w imieniu każdego Członka Ligi Narodów lub każdego Państwa nie Członka, zaproszonego na pierwszą konferencję kodyfikacyjną, lub któremu Rada Ligi Narodów przesłała w tym celu egzemplarz tej konwencji.

Art. 23.

Konwencja niniejsza będzie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone w Sekretariacie Ligi Narodów.

Sekretarz Generalny zawiadomi o każdym złożeniu dokumentów Członków Ligi Narodów i Państwa nie będące Członkami, wspomniane w art. 22, wskazuje datę, w jakiej złożenie to zostało uskutecznione.

Art. 24.

Poczynając od dnia 1 stycznia 1931 r., każdy Członek Ligi Narodów i każde Państwo nie będące Członkiem, wymienione w artykule 22, w którego imieniu konwencja nie została podpisana do tej daty, będzie dopuszczony do przystąpienia do niej.

Przystąpienie jego będzie uskutecznione przez złożenie aktu przystąpienia w Sekretariacie Ligi Narodów, Sekretarz Generalny zawiadomi o każdym przystąpieniu wszystkich członków Ligi Narodów i wszystkie Państwa, nie będące Członkami, przewidziane w artykule 22, podając datę, w której wymieniony akt przystąpienia został złożony.

Art. 25.

Protokół zostanie sporządzony przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów skoro tylko dokumenty ratyfikacyjne lub karty przystąpienia złożone zostaną w imieniu dziesięciu członków Ligi Narodów lub Państw nie Członków.

Uwierzytelnione za zgodność odpisy tego Protokółu zostaną przesłane każdemu z Członków Ligi Narodów i każdemu Państwu nie Członkowi w artykule 22, staraniem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów.

Art. 26.

Konwencja niniejsza wejdzie w życie 90 dni po dacie sporządzenia protokółu, przewidzianego w artykule 25, w stosunku do Członków Ligi Narodów i do Państw nie Członków, w imieniu których dokumenty ratyfikacyjne lub akty przystąpienia zostały złożone na skutek tego Protokółu.

W stosunku do każdego z Członków lub Państw nie Członków, w imieniu których dokumenty ratyfikacyjne lub akty przystąpienia zostaną złożone później, konwencja wejdzie w życie 90 dni po dacie złożenia przezeń dokumentu ratyfikacyjnego lub aktu przystąpienia.

Art. 27.

Począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r. każdy Członek Ligi Narodów i każde Państwo nie Członek, w stosunku do którego konwencja niniejsza będzie w tej chwili w mocy, będzie mógł zwrócić się do Sekretarza Generalnego Ligi Narodów z żądaniem, mającym na celu przejrzenie pewnych lub wszystkich postanowień tej konwencji.

Jeżeli takie żądanie, zakomunikowane innym Członkom Ligi Narodów lub Państwom nie Członkom, w stosunku do których konwencja jest w tej chwili obowiązująca, zostanie poparte w ciągu roku conajmniej przez dziewięć spośród nich, Rada Ligi Narodów zadecyduje, po zasięgnieciu opinii Członków i Państw nie Członków, wspomianych w artykule 22, czy należy zwołać konferencję specjalną w tym celu, czy też umieścić to przejrzenie na porządku dziennym przyszłej konferencji kodyfikacyjnej prawa międzynarodowego.

Wysokie Układające się Strony zgadzają się na to, że w razie przejrzenia konwencji niniejszej, nowa konwencja będzie mogła przewidzieć, iż jej wejście w życie pociągnie za sobą zniesienia w stosunku do wszystkich, Stron, biorących udział w konwencji niniejszej, wszelkich postanowień tejże lub pewnych z tych postanowień.

Art. 28.

Konwencja niniejsza może być wypowiedziana. Wypowiedzenie to będzie notyfikowane Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów, który podaje do wiadomości wszystkich Członków Ligi Narodów i wszystkich Państw nie Członków, wspomnianych w artykule 22,

Wypowiedzenie to będzie skuteczne tylko w stosunku do Członka Ligi lub Państwa nie Członka, który je notyfikował i w rok po dacie otrzymania tej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego

Art. 29.

1. Każda z Wysokich Układających się Stron może oświadczyć w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia, że przez przyjęcie niniejszej konwencji nie bierze na siebie żadnego zobowiązania w stosunku do całości lub jakiejkolwiek części jej kolonii, protektoratów, terytoriów zamorskich, lub terytoriów będących pod jej zwierzchnictwem lub mandatem lub dotyczącego również pewnych z ich ludów: w tym wypadku konwencja niniejsza nie będzie miała zastosowania do terytoriów lub ludów, stanowiących przedmiot takiej deklaracji.

2. Każda z Wysokich Układających się Stron może zawiadomić później Sekretarza Generalnego Ligi Narodów, że zamierza stosować konwencje niniejszą do całości lub jakiejkolwiek części swych terytoriów lub ich ludów, stanowiących przedmiot deklaracji przewidzianej w paragrafie poprzednim.W tym wypadku konwencja będzie się stosowała do terytoriów i ludów przewidzianych w tej notyfikacji, w sześć miesięcy po otrzymaniu tejże przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów.

3. Tak samo każda z Wysokich Układających się Stron może w każdej chwili oświadczyć, że zamierza zaprzestać stosowania konwencji niniejszej do całości lub jakiejkolwiek części jej kolonii, protektoratów, terytoriów zamorskich lub terytoriów, znajdujących się pod jej zwierzchnictwem lub mandatem, lub też odnośnie do niektórych z ich ludów w tym przypadku konwencja przestanie być stosowana do terytoriów lub ludów, stanowiących przedmiot takiej deklaracji, w rok po otrzymaniu tej deklaracji przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów.

4. Każda z Wysokich Układających się Stron może w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia, lub w chwilii notyfikacji, przewidzianej w paragrafie 2 niniejszego artykułu czynić do całości lub jakiejkolwiek części jej kolonii, protektoratów, terytoriów zamorskich lub terytoriów, będących pod jej zwierzchnictwem lub mandatem, lub też odnośnie do niektórych z ich ludów.

5. Sekretarz Generalny Ligi Narodów zakomunikuje wszystkim Członkom Ligi i Państwom nie Członkom, wspomnianym w artykule 22, o deklaracjach i notyfikacjach otrzymanych w myśl niniejszego artykułu,

Art. 30.

Konwencja niniejsza, z chwilą wejścia jej w życie, zostanie zarejestrowana staraniem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów.

Art. 31.

Teksty francuski i angielski konwencji niniejszej są jednakowo wiarogodne.

Na dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Hadze dwunastego kwietnia tysiąc dziewięćset trzydziestego roku w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Sekretariatu Ligi Narodów. Uwierzytelnione za zgodność odpisy zostaną przesłane staraniem Sekretarza Generalnego wszystkim Członkom Ligi Narodów i wszystkim Państwom nie Członkom, zaproszonym na pierwszą Konferencję Kodyfikacyjną Prawa Międzynarodowego.

NIEMCY
Göppert
Hering

AUSTRIA
Leitmaier

BELGIA
L. de Ruelle

z zastrzeżeniem późniejszego przystąpienia za Kolonie Kongo i terytoria pod mandatem.

WIELKA BRYTANIA I IRLANDIA PÓŁNOCNA

oraz wszystkie części Imperium Brytyjskiego, nie będące oddzielnymi Członkami Ligi Narodów.
Maurice Gwyer
Oskar F. Dowson

KANADA
Philippe Roy

AUSTRALIA
Maurice Gwyer
Oskar F. Dowson

UNIA POŁUDNIOWO-AFRYKAŃSKA
Charles W. H. Lansdown

WOLNE PAŃSTWO IRLANDII
John J. Hearne

INDIE

zgodnie z postanowieniami artykułu 29 niniejszej Konwencji, oświadczam, że Jego Brytyjska Mość nie przyjmuje żadnego zobowiązania w stosunku do terytoriów w Indiach, należących do księcia lub władcy, pozostającego pod Jego zwierzchnictwem, lub też w stosunku do rzeczonych terytoriów.

Basanta Kumar Mulick

CHILI

Miguel Cruchaga
Alejandro Alvarez
H. Marchant

CHINY

z zastrzeżeniem z art. 4.
Woo Kaiseng

KOLUMBIA
A. J. Restrepo
Francisco Jose Urrutia
z zastrzeżeniem z art. 10.

KUBA
Ad referendum
z zastrzeżeniami z art. 9, 10, 11.
Diaz de Villar
Carlos de Armenteros

DANIA
z zastrzeżeniami z art. 5 i 11.
Martensen Larsen
V. Lorck

WOLNE MIASTO GDAŃSK
Stefan Sieczkowski

EGIPT
A. Badaoui
M. Sid Ahmed

HISZPANIA
A. Goicoechea

ESTONIA
A. Piip
Al. Warma

FRANCJA
Paul Matter
A. Kammerer

GRECJA
Ad referendum
N. Politis
Megalos A. Caloyanni
Jean Spiropoulos

WĘGRY
Pelenyi

ISLANDIA
Ad referendum
Sveinn Bjornsson

WŁOCHY
Amedeo Giannini

JAPONIA
z zastrzeżeniem art. 4, 10 i słów:
„według prawa Państwa naturalizującego" z art 13
Mushakoji

ŁOTWA
Charles Duzmans
Robert Akmentin

LUKSEMBURG

Conrad Stumper

MEKSYK

z zastrzeżeniem do ustępu 2, z artykułu 1.
Eduardo Suarez

HOLANDIA

1-o Wyłącza od przyjęcia artykuły 8, 9 i 10.
2-o Nie zamierza przyjąć na siebie żadnego zobowiązania w stosunku do Indii Holenderskich, Surinamu i Curacao.
V. Eysinga
J. Kosters

PERU

z zastrzeżeniem z artykułu 4.
M. H. Cornejo

POLSKA
Stefan Sieczkowski
S. Rundstein
J. Makowski

PORTUGALIA

Jose Caeiro da Matta
Jose Maria Vilhena Barbosa de Magalhaes
Prof. Doutor J. Lobo d'Avila Lima

SALWADOR

J. Gustavo Guerrero

SZWECJA

Rząd szwedzki oświadcza, że postanowienia zawartego w drugim zdaniu art. 11 — nie przyjmie w przypadku, gdy kobieta, o której mówi ten artykuł, po odzyskaniu obywatelstwa swego kraju, nie ustali w tym kraju swojego miejsca pobytu.
Z zastrzeżeniem ratyfikacji J. K. Mości i zatwierdzenia Riksdag'u.

K. I. Westman

SZWAJCARIA

z zastrzeżeniem co do art. 10.
V. Merz
Paul Dinichert

CZECHOSŁOWACJA

Miroslav Plesinger-Bozinov
Dr Vaclav Joachim

URUGWAJ

E. E. Buero

JUGOSŁAWIA

I. Choumenkovitch.

PROTOKÓŁ

dotyczący przypadku bezpaństwowości

Niżej podpisani pełnomocnicy, w imieniu swych odnośnych Rządów w celu zapobieżenia bezpaństwowości w pewnym szczególnym przypadku, zgodzili się na następujące postanowienia:

Art. 1.

Osoba, która się urodziła w Państwie nie nadającym obywatelstwa z tytułu urodzenia na jego terytorium, posiada obywatelstwo tego kraju, jeśli matka posiada obywatelstwo tego państwa, ojciec zaś jest bez obywatelstwa lub obywatelstwo jego jest nieznane.

Art. 2.

Wysokie Układające się Strony zgadzają się stosować w swych stosunkach wzajemnych, począwszy od wejścia w życie niniejszego protokółu, zasad i przepisów zawartych w powyższym artykule.

Umieszczenie tych zasad i reguł nie przesądza w niczym kwestii, czy stanowią one lub nie już obecnie części prawa międzynarodowego.

Poza tym rozumie się, że zasady i przepisy prawa międzynarodowego pozostają w mocy w zastosowaniu co do kwestii, nie stanowiących przedmiotu przepisów powyższego artykułu.

Art. 3.

Protokół niniejszy nie uchybia przepisom traktatów, umów lub porozumień obowiązujących między Wysokimi Układającymi się Stronami, a dotyczących obywatelstwa lub kwestii, z nim związanych.

Art. 4.

Podpisując lub ratyfikując niniejszy protokół, lub przystępując do niego, każda z Wysokich Układających się Stron, będzie mogła, w drodze wyraźnych zastrzeżeń, wyłączyć od przyjęcia przez siebie taki lub inny przepis artykułu 1 i 3.

Przepisów w ten sposób wyłączonych nie będzie można przeciwstawiać Układającej się Stronie, która sformułowała takie zastrzeżenia, ani też powoływać się na nie przeciwko innej układającej się Stronie.

Art. 5.

Jeśli między Wysokimi Układającymi się Stronami powstanie jakikolwiek spór dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszego protokółu, i jeżeli ten spór nie mógł być rozstrzygnięty w sposób zadawalający na drodze dyplomatycznej będzie on rozstrzygnięty zgodnie z obowiązującymi między Stronami przepisami, dotyczącymi rozstrzygania sporów międzynarodowych.

W przypadku, gdyby między Stronami będącymi w sporze, przepisy takie nie istniały, poddadzą one spór postępowaniu rozjemczemu lub sądowemu, stosując się do praw konstytucyjnych. każdej z nich. W braku zgody co do wyboru innego trybunału, przedłożą spór Stałemu Trybunałowi Sprawiedliwości Międzynarodowej, jeżeli wszystkie one są Stronami protokółu z dnia 16 sierpnia 1920 r., dotyczącego tegoż Trybunału: o ile zaś nie wszystkie są Stronami tego protokółu — Trybunałowi Rozjemczemu, ustanowionemu zgodnie z Konwencją Haską z dnia 18 października 1907 r., dotyczącą pokojowego załatwiania zatargów międzynarodowych.

Art. 6.

Protokół niniejszy będzie mógł być podpisany do dnia 31 grudnia 1930 r. w imieniu każdego Członka Ligi Narodów i każdego Państwa nie Członka, zaproszonego na pierwszą konferencję Kodyfikacyjną, lub któremu Rada Ligi Narodów przesłała w tym celu egzemplarz rzeczonego Protokółu.

Art. 7.

Protokół niniejszy będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone w Sekretariacie Ligi Narodów.

Sekretarz Generalny zawiadomi o każdym złożeniu Członków Ligi Narodów i Państwa nie Członków wspomnianych w art. 6, wskazując datę, w jakiej złożenie to zostało uskutecznione.

Art. 8.

Poczawszy od 1 stycznia 1931 r., każdy Członek Ligi Narodów i każde Państwo nie Członek, wymienione w artykule 6, w imieniu którego protokół nie został podpisany do tej daty, będzie dopuszczony do przystąpienia do niego.

Przystąpienie jego uskutecznione będzie przez złożenie aktu przystąpienia w Sekretariacie Ligi Narodów. Sekretarz Generalny zawiadomi o każdym przystąpieniu wszystkich Członków Ligi Narodów i wszystkie Państwa, nie będące Członkami, wspomniane w artykule 6, podając datę, w której akt przystąpienia został złożony.

Art. 9.

Protokół zostanie sporządzony przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów, skoro tylko dokumenty ratyfikacyjne lub akty przystąpienia złożone zostaną w imieniu dziesięciu Członków Ligi Narodów lub Państw nie Członków.

Uwierzytelnione za zgodność odpisy tego Protokółu zostaną przesłane każdemu z Członków Ligi Narodów i każdemu Państwu nie Członkowi, wspomnianemu w artykule 6, staraniem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów.

Art. 10.

Protokół niniejszy wejdzie w życie 90 dnia po dacie sporządzenia protokółu wymienionego w artykule 9., w stosunku do Członków Ligi Narodów i Państw nie Członków, w imieniu których dokumenty ratyfikacyjne lub akty przystąpienia zostały złożone na skutek tego protokółu.

W stosunku do każdego z członków lub Państw nie Członków, w imieniu których dokumenty ratyfikacyjne lub akty przystąpienia zostaną później złożone, protokół wejdzie w życie 90 dnia po dacie złożenia przezeń dokumentu ratyfikacyjnego lub aktu przystąpienia.

Art. 11.

Poczawszy od dnia 1 stycznia 1936 r., każdy Członek Ligi Narodów i każde Państwo nie Członek, w stosunku do którego Protokół niniejszy będzie w tej chwili w mocy, będzie mógł zwrócić się do Sekretarza Generalnego Ligi Narodów z żądaniem, mającym na celu przejrzenie pewnych lub wszystkich postanowień tego protokółu. Jeżeli takie żądanie, zakomunikowane innym Członkom Ligi Narodów lub Państwom nie Członkom, w stosunku do których protokół jest w tej chwili obowiązujący, zostanie poparte, w ciągu roku, co najmniej przez dziesięciu spośród nich, Rada Ligi Narodów zadecyduje po zasięgnięciu opinii Członków i Państw nie Członków, wspomnianych w art. 6, czy należy zwołać konferencję specjalną w tym celu, czy też umieścić to przejrzenie na porządku dziennym przyszłej konferencji kodyfikacyjnej prawa międzynarodowego.

Wysokie Układające się Strony zgadzają się na to, że w razie przejrzenia niniejszego protokółu, nowe porozumienie będzie mogło przewidzieć, iż jego wejście w życie pociągnie za sobą zniesienie w stosunku do wszystkich Stron biorących udział w niniejszym protokóle, wszelkich postanowień tegoż lub pewnych z tych postanowień.

Art. 12.

Protokół niniejszy może być wypowiedziany.
Wypowiedzenie to będzie notyfikowane na piśmie Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów, który poda je do wiadomości wszystkich Członków Ligi Narodów i wszystkich Państw nie Członków, wspomnianych w art. 6.

Wypowiedzenie to będzie skuteczne tylko w stosunku do Członka Ligi lub Państwa nie Członka, który je notyfikował i w rok po dacie otrzymania tej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Art. 13.

1. Każda z Wysokich Stron Układających się, może oświadczyć w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia, że przez przyjęcie niniejszego protokółu nie bierze na siebie żadnego zobowiązania, w stosunku do całości lub części jej kolonii, protektoratów, terytoriów zamorskich lub terytoriów, pozostających pod jej zwierzchnictwem lub mandatem, lub też dotyczącego pewnych z ich ludów: w tym wypadku protokół niniejszy nie będzie miał zastosowania do terytoriów lub ludów, stanowiących przedmiot takiej deklaracji.

2. Każda z Wysokich Układających się Stron może zawiadomić później Sekretarza Generalnego Ligi Narodów, że zamierza stosować niniejszy protokół do całości lub jakiejkolwiek części swych terytoriów lub ich ludów, stanowiących przedmiot deklaracji, przewidzianej w paragrafie poprzednim. W tym przypadku, protokół będzie się stosował do terytoriów i ludów przewidzianych w tej notyfikacji, w sześć miesięcy po otrzymaniu tejże przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów.

3. Tak samo każda z Wysokich Układających się Stron może w każdej chwili oświadczyć, że zamierza zaprzestać stosowania niniejszego protokółu do całości lub jakiejkolwiek części jej kolonii, protektoratów, terytoriów zamorskich, lub terytoriów znajdujących się pod jej zwierzchnictwem lub mandatem, lub też odnośnie do niektórych z ich ludów: w tym przypadku protokół przestanie być stosowany do terytoriów lub ludów stanowiących przedmiot takie deklaracji, w rok po otrzymaniu tej deklaracji przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów.

4. Każda z Wysokich Układających się Stron może w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia, lub w chwili notyfikacji, przewidzianej w paragrafie 2 artykułu niniejszego — czynić zastrzeżenia, zgodnie z artykułem 4 niniejszego protokółu, odnośnie do całości lub jakiejkolwiek części jej kolonii, protektoratów, terytoriów zamorskich i terytoriów, znajdujących się pod jej zwierzchnictwem lub mandatem, lub też odnośnie niektórych z ich ludów.

5. Sekretarz Generalny Ligi Narodów zakomunikuje wszystkim Członkom Ligi i Państwom nie Członkom, wspomnianym w art. 6, o deklaracjach i notyfikacjach, otrzymanych w myśl niniejszego artykułu.

Art. 14.

Protokół niniejszy, z chwilą jego wejścia w życie, zarejestrowany zostanie staraniem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów.

Art. 15.

Teksty francuski i angielski niniejszego protokółu są jednakowo wiarogodne.

Na dowód czego Pełnomocnicy podpisali niniejszy protokół.

Sporządzono w Hadze, dwunastego kwietnia tysiąc dziewięćset trzydziestego roku, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Sekretariatu Ligi Narodów.

Uwierzytelnione za zgodność odpisy zostaną przesłane staraniem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów wszystkim Członkom Ligi Narodów i wszystkim Państwom nie Członkom, zaproszonym na pierwszą Konferencję Kodyfikacji i Prawa Międzynarodowego.

BELGIA
L. de Ruelle
z zastrzeżeniem późniejszego przystąpienia za Kolonie Kongo i terytoria pod mandatem.

WIELKA BRYTANIA I IRLANDIA PÓŁNOCNA

jako też wszystkie części Imperium Brytyjskiego, nie będące oddzielnymi Członkami Ligi Narodów.

Maurice Gwyer
Oskar F. Dowson

KANADA

Philippe Roy

AUSTRALIA

Maurice Gwyer
Oskar F. Dowson

UNIA POŁUDNIOWO-AFRYKAŃSKA

Charles W. H. Lansdown

WOLNE PAŃSTWO IRLANDII

John J. Hearne

INDIE

zgodnie z postanowieniem artykułu 13 tego Protokółu, oświadczam, że Jego Brytyjska Mość nie przyjmuje żadnego zobowiązania odnośnie do terytoriów w Indiach, należących do księcia lub władzy, pozostających pod Jego zwierzchnictwem lub też odnośnie do ludności rzeczonych terytoriów.

Basanta Kumar Mulick

CHILI

Miguel Cruchaga
Alejandro Alvarez
H. Marchant

CHINY

Woo Kaiseng

KOLUMBIA

A. J. Restrepo
Francisco Jose Urrutia

KUBA

Ad referendum
Diaz de Villar
Carlos de Armenteros

DANIA

Ad referendum
Martensen Larsen

WOLNE MIASTO GDAŃSK

Stefan Sieczkowski

EGIPT

A. Badaoui
M. Sid Ahmed

HISZPANIA

A. Goicoechea

ESTONIA

A. Piip
Al. Warma

FRANCJA

Paul Matter
A. Kammerer

GRECJA

Ad referendum
N. Politis
Megalos A. Caloyanni
Jean Spiropoulos

JAPONIA

Mushakoji

ŁOTWA

Charles Duzmans
Robert Akmentin

LUKSEMBURG

Conrad Stumper

MEKSYK

Eduardo Suarez

HOLANDIA

Holandia nie zamierza przyjąć na siebie żadnego zobowiązania w stosunku do Indii Holenderskich, Surinamu i Curacao.

V. Eysinga
J. Kosters

PERU

M. H. Cornejo

POLSKA

Stefan Sieczkowski
S. Rundstein
J. Makowski

PORTUGALIA

Jose Caeiro da Matta
Jose Maria Vilhena Barbosa de Magalhaes
Prof. Doutor J. Lobo d'Avila Lima

CZECHOSŁOWACJA

Miroslav Plesinger-Bozinov
Dr Vaclav Joachim

URUGWAJ

E. E. Buero

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją oraz protokółem, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i każde z zawartych w nich postanowień: oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 12 maja 1934 r.

(—) I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów: (—) **J. Jędrzejewicz.**

Minister Spraw Zagranicznych: **(—) Beck.**

112

USTAWA

z dnia 9 kwietnia 1938 r.
o powszechnym obowiązku wojskowym
(Dz. U. R. P. Nr 25 poz. 220)

Art. 8 (1) Powszechnemu obowiązkowi wojskowemu podlega każdy obywatel polski płci męskiej.

(2) Kobiety podlegają powszechnemu obwiązkowi wojskowemu w razie przyjęcia tego obowiązku ochotniczo, z wyjątkiem przypadku wymienionego w art. 103 ust. (3).

(3) Osoby, które przebywają na obszarze Rzeczypospolitej, jeżeli udowodnią, że są obywatelami państwa obcego, nie podlegają powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, mogą być one przyjęte do wojska lub marynarki wojennej na własną prośbę na podstawie decyzji Ministra Spraw Wojskowych, który określa również zakres ich obowiązku wojskowego. Przez fakt służby wojskowej osoby te nie nabywają obywatelstwa polskiego.

(4) Osoby, które przebywają na obszarze Rzeczypospolitej, jeżeli nie udowodnią, że są obywatelami państwa obcego, podlegają powszechnemu obowiązkowi wojskowemu. Przez fakt służby wojskowej nie nabywają one obywatelstwa polskiego, obywatelstwo polskie może jednak być im nadane, chociażby nie uczyniły zadość warunkom, przewidzianym w art. 8 2, 3, 4, ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44), jeżeli odbyły zasadniczą służbę wojskową lub przeszkolenie wojskowe przez czas co najmniej 5 miesięcy.

Art. 10. (1) Od powszechnego obowiązku wojskowego wolne są: a) osoby, uznane za zupełnie niezdolne do służby wojskowej od chwili uprawomocnienia się takiego orzeczenia;

b) osoby, które zgodnie z obowiązującymi przepisami o obywatelstwie polskim udowodnią fakt posiadania lub uzyskania obcej przynależności państwowej — od chwili stwierdzenia tego faktu przez powiatową władzę administracji ogólnej o ile chodzi o osoby zamieszkałe stale za granicą przez urząd konsularny R.P.;

c) osoby wydalone z wojska lub z marynarki wojennej, albo wydalone z korpusu oficerskiego z mocy lub w następstwie wyroku sądowego — od chwili uprawomocnienia się wyroku;

d) osoby wykluczone z korpusu oficerskiego z mocy orzeczenia oficerskiego sądu honorowego — od chwili uprawomocniena się orzeczenia.

2) Osoby zwolnione od powszechnego obowiązku wojskowego podlegają ponownie temu obowiązkowi, jeżeli ustaną okoliczności, które były powodem ich zwolnienia.

Art. 11 (1) Od powszechnego obowiązku wojskowego mogą być zwolnione osoby, ubiegające się o uzyskanie obcego obywatelstwa.

(2) Osoby powołane do odbycia czynnej służby wojskowej mogą być zwolnione od powszechnego obowiązku wojskowego z tytułu ubiegania się o obce obywatelstwo dopiero po zwolnieniu z tej służby.

3) O zwolnieniu osób, zamieszkałych w kraju lub czasowo przebywających za granicą, rozstrzyga — na podstawie prośby, wniesionej do powiatowej władze administracji ogólnej, komendant rejonu uzupełniem w porozumieniu z powiatową władzą administracji ogólnej. W razie niedojścia do porozumienia władz powyższych, lub w razie wniesienia odwołania przez stronę, której zwolnienia odmówiono rozstrzyga ostatecznie o zwolnieniu dowódca okręgu korpusu (terytorialny dowódca równorzędny) w porozumieniu z wojewódzką władzą administracji ogólnej. Prośby o zwolnienie osób, zamieszkałych stale za granicą, rozstrzyga urząd konsularny R.P. na podstawie prośby wniesionej do tego urzędu, odwołanie od odmownej decyzji rozstrzyga ostatecznie Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrzynych.

(4) Odwołanie od odmownej decyzji powinno być wniesione do władzy, która wydała orzeczenie w 1 instancji w terminie zawitym 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

(5) Okres czasu, na jaki może być orzeczone zwolnienie od powszechnego obowiązku wojskowego z tytułu ubiegania się o obce obywatelstwo, ustali rozporządzenie wykonawcze.

(6) Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może udzielić z urzędu zwolnienia od powszechnego obowiązku wojskowego tym osobom lub grupom osób, które uzyskały obce obywatelstwo bez otrzymania zwolnienia w trybie przewidzianym w artykule niniejszym. Przepis tego ustępu stosuje się również do tych, którzy po nabyciu obcego obywatelstwa obywatelstwo to później utracili.

Art. 114. (1) Obywatel polski, podlegający obowiązkowi wojskowemu z mocy ustawy niniejszej lub przepisu szczególnego, może być na wniosek Ministra Spraw Wojskowych lub upoważnionej przez niego władzy wojskowej, pozbawiony obywatelstwa polskiego, jeżeli:

a) wbrew swemu obowiązkowi wojskowemu opuścił swą jednostkę lub swe stanowisko służbowe i przebywa za granicami Państwa Polskiego lub na obszarze zajętym przez nieprzyjaciela;

b) w celu uchylenia się od swego obowiązku wojskowego nie czyni zadość powołaniu lub publicznemu wezwaniu do służby, lecz udaje się za granicę Państwa Polskiego lub na obszar zajęty przez nieprzyjaciela i tam przebywa;

c) przebywa stale za granicami Państwa Polskiego i w celu uchylenia się od swego obowiązku wojskowego nie zgłosił się w terminie wyznaczonym przez władze w urzędzie konsularnym R. P. lub u właściwej władzy wojskowej w kraju;

d) przebywa za granicami Państwa Polskiego i werbuje do obcego wojska lub obcej organizacji wojskowej obywateli polskich przebywających w kraju lub za granicą.

(2) Władze właściwe do wydawania decyzji o pozbawieniu obywatelstwa polskiego oraz tryb postępowania w tych sprawach określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych i Spraw Wojskowych.

Art. 115. (1) Obywatel polski podlegający obowiązkowi wojskowemu z mocy ustawy niniejszej lub przepisu szczególnego, traci obywatelstwo polskie, jeżeli przyjmuje obowiązki w wojsku obcym lub obcej organizacji wojskowej bez zgody polskiej władzy.

(2) Obywatel polski zamierzający przyjąć obowiązki w wojsku obcym lub obcej organizacji wojskowej musi na to uzyskać uprzednio zgodę wojewódzkiej władzy administracji ogólnej w porozumieniu z dowódcą okręgu korpusu (terytorialnym dowódcą równorzędnym).

(3) Władze właściwe do wydawania decyzji o utracie obywatelstwa polskiego oraz tryb postępowania w tych sprawach określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych i Spraw Wojskowych.

Kierownik Ministerstwa Spraw Wewnętrzn.
(—) **J. Kuczyński**

Kierownik Minist. b. Dzielnicy Pruskiej
(—) **W. Kucharski**

Podsekretarz Stanu Spr. Zagranicznych
(—) **A. Dąbrowski**

Minister Skarbu
(—)**R. Rybarski.**

113

DEKRET

z dnia 13 września 1946 r.

o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Pozbawia się obywatelstwa Państwa Polskiego osoby, które po ukończeniu 18 roku życia swym zachowaniem wykazały niemiecką odrębność narodową.

2. Zgłoszenie w czasie wojny, rozpoczętej 1 września 1939 r., przynależności do narodowości niemieckiej lub pochodzenia niemieckiego samo przez się nie stanowi dowodu niemieckiej odrębności narodowej.

Art. 2. 1. Pozbawia się również obywatelstwa:

a) współmałżonka osoby, której dotyczy przepis art. 1 ust. 1, jeżeli wyrazi chęć opuszczenia obszaru Państwa Polskiego,

b) dzieci, które nie ukończyły 18 roku życia, jeżeli oboje rodzice tracą obywatelstwo lub też jeżeli w przypadku śmierci lub spowodowanej okolicznościami wojny długotrwałej nieobecności jednego z rodziców — drugie traci obywatelstwo,

c) dziecko pozamałżeńskie, które nie ukończyło 18 roku życia, jeżeli jego matka traci obywatelstwo, chyba że nie wychowuje go matka, lecz inna osoba, która nie traci obywatelstwa.

2. Pozbawienie dziecka obywatelstwa może jednak nie nastąpić, jeżeli jedno z rodziców wyrazi życzenie, aby dziecko zachowało obywatelstwo Państwa Polskiego.

Art. 3. Małoletni, który ukończył 13 rok życia i podlega przepisowi art. 2, nie będzie pozbawiony obywatelstwa, jeżeli wyrazi chęć pozostania nadal obywatelem Państwa Polskiego, a zachowaniem swym wykazuje przynależność do społeczeństwa polskiego.

Art. 4. Osoby pozbawione obywatelstwa podlegają wysiedleniu z obszaru Państwa.

Art. 5. 1. Majątek osób, które zostały pozbawione obywatelstwa Państwa Polskiego, podlega przepadkowi. Osoby te tracą zdolność do dziedziczenia i przyjmowania darowizn.

2. Przepadły majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa z zastrzeżeniem praw osób trzecich, nie przenoszących wartości przepadłego majątku; nie uwzględnia się jednak praw, wynikających z darowizny dokonanej po 9 maja 1945 r.

3) W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można orzec, że całość lub część majątku osoby pozbawionej obywatelstwa przechodzi w równych częściach na rzecz niepozbawionych obywatelstwa zstępnych, wstępnych oraz małżonka, pozostających na wyłącznym utrzymaniu osoby, której własność stanowi majątek. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 6. 1. Osoby, pozbawione obywatelstwa Państwa Polskiego w myśl przepisów dekretu niniejszego, tracą prawo do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Świadczenia te instytucja ubezpieczeń społecznych może przyznać członkom rodziny nie pozbawionym obywatelstwa Państwa Polskiego.

2. Zasady przyznawania świadczeń dla członków rodziny, zachowujących obywatelstwo Państwa Polskiego, ustali Minister Pracy i Opieki Społecznej w drodze instrukcyj dla instytucyj ubezpieczeń społecznych.

Art. 7. 1. O pozbawieniu obywatelstwa Państwa Polskiego, o wysiedleniu z obszaru Państwa i o przepadku majątku orzeka władza administracji ogólnej I instancji, do której zgłosi wniosek organ bezpieczeństwa publicznego lub w której okręgu osoba zainteresowana (art. 2) ma miejsce zamieszkania albo pobytu.

2. W przypadku, określonym w art. 1 ust. 1, orzeczenie zapada na wniosek organu bezpieczeństwa publicznego, który zasięga opinii prezydium miejskiej lub gminnej rady narodowej.

3. W przypadku, określonym w art. 2, orzeczenie zapada bądź na wniosek organu bezpieczeństwa publicznego, bądź na wniosek osoby zainteresowanej.

4. Organ bezpieczeństwa publicznego przeprowadza dochodzenie w celu wyjaśnienia okoliczności, powodujących pozbawienie obywatelstwa, oraz stanu rodzinnego i majątkowego osób, do których stosuje się przepisy dekretu niniejszego.

Art. 8. 1. W terminie zawitym 7-dniowym od dnia doręczenia odpisu orzeczenia strony mogą zwrócić się do władzy, która wydała orzeczenie, z żądaniem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

2. Zgłoszenie żądania, określonego w ust. 1, wstrzymuje wykonanie orzeczenia.

3. Właściwym do rozpoznania sprawy jest sąd okręgowy, w którego okręgu znajduje się siedziba władzy, która wydała orzeczenie. Sąd postanowieniem orzeka w składzie określonym w art. 52 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 192).

4. Postanowienia sądu zapadają po wysłuchaniu prokuratora, organu bezpieczeństwa publicznego oraz osoby, której orzeczenie dotyczy, lub jej pełnomocnika.

Art. 9. 1. Organ bezpieczeństwa publicznego może zarządzić tymczasowe aresztowanie osoby, określonej w art. 1 ust. 1, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, gdy zachodzi uzasadniona obawa, iż osoba ta będzie się ukrywała.

2. Z ważnych powodów sąd (art. 8 ust. 3) może przedłużyć tymczasowe aresztowanie.

Art. 10. Postanowienia sądu nie ulegają zaskarżeniu.

Art. 11. 1. Władza administracji ogólnej I instancji może zarządzić zajęcie majątku zagrożonego przepadkiem.

2. Orzeczenia o zajęciu i o przepadku majątku wykonują na zarządzenie władzy administracji ogólnej bądź prokuratora urzędy likwidacyjne, przewidziane w dekrecie z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87).

Art. 12. 1. Jeżeli sprawcę czynu, określonego w art. 1 dekretu z dnia 28 czerwca 1946 r. o odpowiedzialności karnej za odstępstwo od narodowości w czasie wojny 1939—1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 237), pozbawiono obywatelstwa Państwa Polskiego w trybie dekretu niniejszego, postępowania karnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza się.

2. Jeżeli w toku postępowania karnego wyszły na jaw okoliczności, mogące uzasadnić zastosowanie przepisów dekretu niniejszego, prokurator, a po wniesieniu aktu oskarżenia sąd zawiesza postępowanie do czasu wydania prawomocnego orzeczenia co do pozbawienia obywatelstwa.

3. Po uprawomocnieniu się wyroku skazującego za popełnienie przestępstwa, wymienionego w ust. 1, postępowania przewidzianego w dekrecie niniejszym nie wszczyna się, a wszczęte umarza się; prawomocne orzeczenie o pozbawieniu obywatelstwa traci moc prawną.

Art. 13. Jeżeli przeciwko osobie, określonej w art. 1 ust. 1, wszczęto postępowanie o popełnienie innego przestępstwa, niż wskazane w art. 12, przepisy art. 2, 4 i 5 stosuje się po wykonaniu kary lub po umorzeniu postępowania.

Art. 14. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami: Bezpieczeństwa Publicznego, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Spraw Zagranicznych i Skarbu wyda rozporządzenie bliżej określające właściwość i tryb postępowania w sprawach o pozbawienie obywatelstwa, wysiedlenie z kraju i przepadek majątku osób, do których stosuje się przepisy niniejszego dekretu.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Obrony Narodowej, Spraw Zagranicznych i Skarbu.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a z dniem 31 grudnia 1948 r. traci moc obowiązującą, zachowując ją nadal tylko w przypadkach, określonych w art. 13.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w-z Prezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

w-z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

w-z Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

II. Rozporządzenia i Zarządzenia własne

114.

ROZPORZĄDZENIE

WOJEWODY GDAŃSKIEGO

z dnia 21 października 1946 r.

w sprawie tępienia gryzoni polnych

Na podstawie § § 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 303) oraz na wniosek Wojewódzkiej Izby Rolniczej zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek tępienia drobnych gryzoniów polnych (myszy, nornic,...) na obszarze Województwa Gdańskiego.

Do zwalczania tych szkodników obowiązani są wszyscy posiadacze gruntów, na których wyrządzają szkody lub gnieżdżą się gryzonie.

§ 2. Środków do tępienia gryzoniów polnych dostarczać będzie Wojewódzka Izba Rolnicza.

§ 3. Personel techniczny powołany przez Starostę Powiatowego oraz przedstawiciela Stacji Ochrony Roślin mają prawo wstępu na grunty oraz do pomieszczeń osób wymienionych w § 1 celem przedsiębrania oraz kontrolowania wszelkich czynności zmierzających do tępienia gryzoniów polnych.

§ 4. Kto wykracza przeciwko przepisowi niniejszego rozporządzenia podlega karze aresztu do 8 tygodni, lub karze grzywny od 100 do 100.000 zł., w razie nieściągalności z zamianą na areszt jednak nie dłuższy jak 6 tygodni.

§ 5. Nadzór nad wykonaniem niniejszego rozporządzenia powierza się Starostom.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

WOJEWODA
(—) Inż. St. ZRAŁEK

115

ROZPORZĄDZENIE

PREZYDENTA MIASTA GDYNI

z dnia 25 października 1946 r.

w sprawie godzin handlu i godzin otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych w obrębie miasta Gdyni

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 364) oraz § 1 Rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 9.12 1929 r. o przedłużeniu godzin handlu przed Wigilią Bożego Narodzenia i przed Wielką Sobotą (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 633) ustalam dla okręgu administracyjnego miasta Gdyni następujące godziny otwierania i zamykania sklepów i zakładów handlowych:

§ 1.

Sprzedaż towarów i otwarcie sklepów i wszelkich miejsc zawodowej sprzedaży oraz zakładów fotograficznych może się odbywać w dni powszednie od godziny 9 do 19.

Postanowienie ustępu 1-go niniejszego paragrafu nie stosuje się do sklepów, miejsc zawodowej sprzedaży i zakładów, wymienionych § § 2 — 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Jatki z mięsem, wędliniarnie i sklepy spożywcze z wyjątkiem sklepów, zajmujących się wyłączną lub przeważającą sprzedażą napojów alkoholowych mogą być otwarte w dni powszednie od godziny 7 do 19.

§ 3.

Zakłady fryzjerskie i kalotechniczne mogą być otwarte w dni powszednie od godz. 9 do 19, a w soboty i dni przedświąteczne od godz. 9 do 21.

§ 4.

W budkach i kioskach, w których sprzedaje się do spożycia na miejscu wodę sodową, wody mineralne i napoje chłodzące oraz słodycze i owoce, a nie sprzedaje się żadnych innych towarów, sprzedaż może się odbywać we wszystkie dni od 1 kwietnia do 30 września włącznie w godzinach od 9 do 23, a w czasie od 1 października do 31 marca włącznie od godziny 9 do 21.

Sklepy ze sprzedażą cukrów, owoców oraz napojów chłodzących nie są uważane za kioski i budki.

§ 5.

Sprzedaż uliczna gazet i czasopism oraz wyrobów tytoniowych może się odbywać w dni powszednie od godziny 7 do godziny 23, a sprzedaż uliczna wszelkich innych towarów tylko w godzinach określonych dla sklepów tej samej gałęzi handlu. Za sprzedaż uliczną uważa sie za sprzedaż dokonywaną na ulicach i placach z ruchomych miejsc sprzedaży, jak kosze, stoliki, skrzynki itp. Sprzedaż gazet i czasopism oraz wyrobów tytoniowych w kioskach ulicznych, w których nie sprzedaje się żadnych innych towarów, uważa się za sprzedaż uliczną.

§ 6.

Jadłodajnie, jak: restauracje, cukiernie, kawiarnie, paszteciarnie, piwiarnie, winiarnie, garkuchnie, bary, kuchnie publiczne, bufety, szynki, traktiernie, karczmy, gospody oraz ruchome kuchnie uliczne mogą być otwarte we wszystkie dni tygodnia od godz. 7 do 23.

Jadłodajnie wymienione w ustępie 1-szym niniejszego paragrafu, opłacające świadectwa przemysłowe I i II kategorii mogą uzyskać czasowe zezwolenie na przedłużenie czasu otwarcia jadłodajń poza godziną ustaloną paragrafem niniejszym, o ile tego wymagać będą warunki miejscowe.

Zezwolenia takie wydane będą indywidualnie na okres nie dłuższy od 1 roku.

Mleczarnie i kwiaciarnie w niedziele i dni świąteczne mogą być otwarte do godziny 10 przed południem, nie dłużej jednak niż przez 3 godziny.

§ 7.

W czasie od 18 do 23 grudnia włącznie oraz w czasie od Wielkiego Poniedziałku do Wielkiego Piątku włącznie zezwala się w dni powszednie na przedłużenie czasu sprzedaży towarów i otwarcie sklepów, wymienionych w § § 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, jak następuje:

1. Sprzedaż towarów i otwarcie sklepów, oraz zakładów fotograficznych (§ 1) od godz. 9 do 21.
2. Jatki z mięsem, wędliniarnie i sklepy spożywcze (§ 2) od godz. 7 do 21.
3. Zakłady fryzjerskie i kalotechniczne (§ 3) od godz. 9 do 21.

W ostatnią niedzielę przed świętami Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy sklepy mogą być otwarte od godz. 13 do 18.

W Wigilię Bożego Narodzenia oraz w Wielką Sobotę sklepy, wszelkie miejsca zawodowej sprzedaży, oraz zakłady fotograficzne, fryzjerskie i kalotechniczne mogą być otwarte tylko do godz. 18.

§ 8.

Sprzedaży towarów w sklepach połączonych z jadłodajniami, zakładami fryzjerskimi, kalotechnicznymi lub z przedsiębiorstwami niepodlegającymi niniejszemu rozporządzeniu wolno dokonywać tylko w godzinach określonych dla samodzielnych sklepów tej samej gałęzi handlu. W innych godzinach miejsce sprzedaży towarów musi być w tych sklepach i zakładach zamknięte i towary dla kupujących uniedostępnione. W godzinach, kiedy sklepy są zamknięte, w jadłodajniach dozwolone jest wydawanie tylko towarów do spożycia na miejscu.

Kioski — bufety kolejowe

(Rozp. z dn. 23.5.1931 r. Dz. U. R. P. Nr 56 poz. 453)

§ 9.

Księgarnie, miejsca sprzedaży gazet, kantory ubezpieczeń, kantory wymiany pieniędzy, kantory dostawy bagażu, biura wagonów sypialnych, fryzjernie i umywalnie, bufety i restauracje, miejsca sprzedaży wyrobów tytoniowych, galanterii, przyborów piśmiennych, przyborów toaletowych oraz przedmiotów o charakterze pamiątek turystycznych, mogą być otwierane codziennie najwcześniej na godzinę przed odejściem każdego pociągu pasażerskiego, a powinny być zamykane najpóźniej w godzinę po odejściu tego pociągu, względnie,

o ile jest to stacja końcowa, w ciągu godziny po przybyciu pociągu. Ponadto zakłady oraz miejsca zawodowej sprzedaży na dworcach kolejowych, wymienione wyżej, mogą być czynne w te dni i w tych godzinach, w których są czynne tego rodzaju przedsiębiorstwa na obszarze administracyjnym m. Gdyni poza obrębem dworców kolejowych.

Wczasie od godz. 24 do 6-ej wszystkie zakłady oraz miejsca sprzedaży zawodowej na dworcach kolejowych, z wyjątkiem księgarni, miejsc sprzedaży gazet, kantorów wymiany pieniędzy, umywalni, bufetów i restauracji oraz miejsc sprzedaży wyrobów tytoniowych, winny być zamknięte, nawet podczas trwania ruchu kolejowego.

Postanowienia karne

§ 10.

Winni przekroczenia rozporządzenia niniejszego ulegną karze grzywny do 20.000 zł. i karze aresztu do 6 tygodni, albo jednej z tych kar.

Postanowienia końcowe

§ 11.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia w niczym nie naruszają przepisów ustaw ochronnych w zakresie pracy pracowników najemnych, a w szczególności ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu oraz ustawy w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet.

§ 12.

Przerwy, w czasie których sklepy i zakłady objęte niniejszym rozporządzeniem będą zamknięte, wlicza się do godzin otwarcia tych sklepów i zakładów.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Gdańskim Dzienniku Wojewódzkim. Jednocześnie przestaje obowiązywać dla okręgu administracyjnego miasta Gdyni rozporządzenie Starosty Grodzkiego Gdyńskiego z dnia 20 czerwca 1930 r. ogłoszone w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 18, poz. 219.

Prezydent Miasta Gdyni:

(—) Henryk Zakrzewski

116.

ZARZĄDZENIE

Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw
z dnia 28 października 1946 r.

Na zasadzie § 14 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.IV.1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114) na wniosek Ministra Skarbu zarządzam wyłączenie niżej wymienionych przedsiębiorstw przechodzących na własność Państwa na zasadzie ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 17) spod właściwości wojewódzkich komisyj do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

1. Fabryki zapałek.
2. Fabryki tytoniu krajanego i do żucia.
3. Fabryki cygar.
4. Fabryki papierosów.
5. Fabryki tabaki.
6. Zakłady uprawy tytoniu.
7. Gorzelnie przemysłowe, owocowe i koniakowe (winne) łącznie z oddziałami rektyfikacyjnymi.
8. Rafinerie (rektyfikacji spirytusu).
9. Fabryki wódek (rozlewnie wódek) oraz destylarnie wódek i likierów.
10. Banki.

Powyższe przedsiębiorstwa przekazuję do postępowania w trybie § 30 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów.

Przewodniczący Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw
(—) Dr L. Kurowski
Podstekretarz Stanu

117

ZARZĄDZENIE

Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw
z dnia 28 października 1946 r.

Na zasadzie § 14 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.IV. 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114) na wniosek Ministra Aprowizacji i Handlu zarządzam wyłączenie niżej wymienionych przedsiębiorstw przechodzących na własność Państwa na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) spod właściwości wojewódzkich komisyj do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

1. Fabryki drożdży.
2. Chłodnie składowe.

Powyższe przedsiębiorstwa przekazuję do postępowania w trybie § 30 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów.

Przewodniczący Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstwa
(—) Dr L. Kurowski
Podsekretarz stanu

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Obwieszczenie i ogłoszenia Okręgowego Urzędu Samochodowego

Okręgowy Urząd Samochodowy Gdańsk podaje do wiadomości, że na podstawie zarządzenia Ministra Komunikacji został przedłużony do dnia 31. XII. br. termin przerejestrowania pojazdów prywatnych, zarejestrowanych na urzędy lub instytucje państwowe, na rzecz właściwych prawnych właścicieli.

Okręgowy Urząd Samochodowy Gdańsk, z siedzibą w Sopocie, ul. Wybickiego Nr 32 podaje do wiadomości, że z dniem 1. XI. 1946 r. pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych na okręg gdański wydawane będą wyłącznie przez ten Urząd. Podania na specjalnych formularzach należy kierować z tym dniem do Referatu Kierowców (II p.) każdego dnia z wyjątkiem sobót, w godz. od 9—12.30. Komisje egzaminacyjne urzędować będą tamże w piątki od godz. 13-ej. Pierwszy egzamin przypadnie dnia 8.XI. 1946 r.

Okręgowy Urząd Samochodowy Gdańsk wzywa wszystkie instytucje, posiadające w swym stanie pojazdy mechaniczne „umowne" do przerejestrowania w terminie jak najkrótszym. Dotyczy to również i wszelkich instytucji niepaństwowych, których pojazdy są dotąd zarejestrowane, jako państwowe.

Zagubione i skradzione dokumenty

Unieważnia się zagubiony dowód rehabilitacyjny Nr 31561 wystawiony w Starostwie Starogardzkim na nazwisko Klatt Franciszek, zamieszkały Gdańsk, Nowy Port, ul. Wolności Nr 3.

Unieważnia się zagubiony dowód osobisty, kartę przesiedleńczą i inne dokumenty na nazwisko Cięciwa Tomasz i Cięciwa Józefina, zamieszkałych w Jagotowie.

Unieważnia się zagubioną kennkartę, i inne dokumenty na nazwisko Irena Jakubowska, ur. dnia 3 lipca 1919 r. w Warszawie, zam. Sopot, ul. Puławskiego Nr 8.

Skradziono motocykl „Triumph", Nr sil. 1342, Nr rej. N. R. 16178, Nr P. R. 1630, własność Wszelakiego Mariana.

Unieważnia się skradzioną kartę rejestracyjną na samochód marki „Mercedes" Nr Rej. 18079, własność Łuszczarni Ryżu.

Unieważnia się zagubione zaświadczenie stałe obywatelstwa polskiego na Agnieszkę Czyżewską, Smętowo, pow. Starogard.

Unieważnia się zagubiony dowód tożsamości konia ogiera maści gniadej, urodz. w roku 1937, wzrost 143, kat. T., nazwa „Pong", oznaki: siwizna — będącego własnością Wydziału Plantacji Miejskich Zarządu Miejskiego w Gdańsku.

Unieważnia się kartę ewidencyjną motocykla B.M.W. N. M. - 15699 — Zjednoczenie Stoczni Polskich.

Unieważnia się Nr P. R. 18290 na ciągnik „Hanomag" Nr mot. 91959, wydany przez P. U. S. — Sopot, dla P. P. T. i M. R. w Sopocie.

Unieważnia się zagubione potwierdzenie odbioru zgłoszenia na samochód marki „Opel-Olimpia" Nr mot. 44-I-R.-71, Nr Podw. 76284, wydanego w dniu 2.V.1946 r. chorążemu Zbigniewowi Wicherkiewiczowi przez O.K.S. w Gdańsku.

Unieważnia się skradzioną kartę rozpoznawczą, kartę rejestracyjną R. K. U. wydane w Poznaniu i inne dokumenty na nazwisko Kowalski Roman zamieszkały w Sopocie ul. Stalina Nr 726a.

Unieważnia się zagubioną kartę rozpoznawczą, legitymację Związków Zawodowych i inne dokumenty na nazwisko Herin Kubacki, zam. w Sopocie, ul. Wybickiego Nr 43.

Unieważnia się z powodu zaginięcia tymczasowy dowód tożsamości konia Nr 72, wydany przez Wydział Wojskowy Zarządu Miejskiego w Gdańsku, w dniu 8. VI. 1945 r. na konia — wałach, siwy, bez odmian, wysokości 155 cm. ur. w 1937 r., kateg. T., a należący do Miejskiego Szpitala Chorób Zakaźnych, Wrzeszcz, Al. Grunwaldzka Nr 176.

Unieważnia się zagubione dowody rejestracyjne samochodu osobowego „Ford — Eifel" A-17843, silnik 196356, podw. 5289-25, wydane przez OUS. Gdańska dla PPT. i MR. Stacja Sztum.

Unieważniam potwierdzenie zgłoszenia na motocykl o nadwoziu specjalnym marki „DKW" Nr siln. 55687, wydane przez O.U.S w Sopocie na nazwisko Kazimierski Jan, zamieszkały Gdańsk — na Stoku Nr 38.

Unieważnia się zagubione prawo jazdy II-ej klasy Nr 751 na nazwisko Cybulski Stefan, ur. 14. I 1919 r. zam. Gdańsk-Oliwa, ul. Bitwy Oliwskiej Nr 26.

Unieważnia się z powodu zaginięcia tymczasowy dowód tożsamości konia Nr 78, wydany przez Wydział Wojskowy Zarządu Miejskiego w Gdańsku w dniu 8. VI. 1945 r. na konia — wałach, karo-gniady, siwizna, prawa tylna, półpęciny, koronka nakrapiana, wysokość 150 cm., ur. w 1935 r. kat. T., a należący do Wydziału Zdrowia Zarządu Miejskiego w Gdańsku, przydzielony dr Jarosławskiemu.

Unieważnia się zagubione dokumenty wystawione na imię Borysa Turowicz, zamieszkałego w Sopocie, przy ulicy Ogrodowej Nr 14, legitymację z obozu pracy w Niemczech z roku 1945, świadectwo dojrzałości z roku 1938, notarialny odpis metryki urodzenia i zaświadczenie pracy Hotelu Morskiego.

Unieważnia się zagubiony dowód konia Nr 53, wydany przez Zarząd Gminny Sianowo, wydany na nazwisko Franciszek Dera.

Unieważnia się zagubione zaświadczenie na samochód osobowy „Olimpia" N. P. 1598, wydany na chor. Zbigniewa Wicherkiewicza przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Sopocie.

Unieważnia się skradzioną kartę rozpoznawczą, legitymację P. C. K., legitymację Izby Lekarskiej, i inne dokumenty na nazwisko Zofia Orlicka, zam. Sopot, ul. 3-go Maja Nr 26.

Unieważnia się zagubione zaświadczenie samochodowe Nr P. R. 1597, wydany dla Zarządu Miejskiego — Miejskie Zakłady Ceramiczne.

Unieważnia się zagubiony dowód tożsamości konia zarejestrowanego pod pozycją 32. Koń jest własnością Zarządu Miejskiego w Gdańsku — Biuro Dzielnicowe w Oliwie.

Unieważnia się zagubione dokumenty: dowód osobisty wydany w Gdyni w roku 1935, stałe zaświadczenie rehabilitacyjne, odcinek zameldowania, i inne na nazwisko Niezwicki Władysław — Gdynia, Obłuże, Nr 183.

Unieważnia się zagubione zaświadczenie R.K.U. Gdańsk, odcinek meldunkowy, i inne dokumenty na nazwisko Czerniak Rubin, ur. 21 września 1920 r.

Unieważnia się zagubioną kartę ewidencyjną na samochód osobowy marki „Aero" Nr rej. A-16162, Nr sil. 36428, Nr podw. 52516, wydane na Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego B. O. P. Gdańsk-Wrzeszcz.

Unieważnia się zaświadczenie stałe, kartę rejestracyjną RKU. Starogard na nazwisko Grabowski Franciszek Kasparus.

Unieważniam zaświadczenie stałe Strek Antonina — Starogard, Działkowa 7.

Unieważnia się kartę ewidencyjną na motocykl marki „Zündap", Nr rej. N-15510, Nr sil. 134125, Nr fabr. 134125, który został skradziony 21. X. 1946 r. wydany na nazwisko Puściewicz Stanisław — Gdynia.

Unieważniam zagubiony tymczasowy dowód tożsamości konia wydany przez Star. Pow. Starogard, Nr. 1179, wystawiony na nazwisko Bolesława Glicka z Klonówki.

Zgłoszenia na prenumeratę przyjmuje Redakcja i Administracja Gdańskiego Dziennika Wojewódzkiego przy Urzędzie Wojewódzkim Gdańskim w Gdańsku, ul. Okopowa 5 (Wydział Ogólny, pokój Nr 27 godz. 10—12). tel. 419-41 wew. 267

Za Redakcję **Mgr B. Kozłowska - Ratney**, Radca Urzędu Wojewódzkiego Gdańskiego.

Administracja przyjmuje ogłoszenia od władz, urzędów i instytucyj o charakterze publiczno-prawnym, zaś od osób fizycznych i osób prawnych prawa prywatnego tylko te, które zdaniem Urzędu Wojewódzkiego, mogą być umieszczone w Gdańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Cena ogłoszeń: zł. 15.— za wyraz — najmniej 10 wyrazów, przy tekstach dłuższych zł. 30.— za 1 mm. szpalty. **Administracja nie przyjmuje odpowiedzialności za terminowe ogłoszenia.**

Prenumerata i ogłoszenia są płatne z góry wyłącznie za pośrednictwem P. K. O., Oddział w Gdyni, konto Nr. XI—4208. Opłaty dokonane w innym trybie nie będą uwzględniane.

Wysyłki dokonuje się po uprzednim wpłaceniu zaliczki kwartalnej na wspomniane P. K. O. w kwocie zł. 75.— do rozliczenia się zgodnie z cenami uwidocznionymi na każdym na desłanym egzemplarzu.

Tłoczono z polecenia Wojewody Gdańskiego w Drukarni Nr 8 **Spółdz. Wydawniczej „Czytelnik" w Gdyni, ul. Mściwoja 7.**

W-03637 CENA zł. 35